

ANTHONY
HOROWITZ

SÍLA PĚTICE

Zapomnění

Poslední lidé svedou rozhodující bitvu...

S Í L A P Ě T I C E

ANTHONY
HOROWITZ

SÍLA PĚTICE

Zapomnění

Přeložila Eva Brožová

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Stormbreaker Productions Ltd

Power of 5 logo™ © 2008 Walker Books Ltd

All rights reserved.

Z anglického originálu *Oblivion*

(First published by Walker Books Ltd, London, 2012)

přeložila © 2013 Eva Brožová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2013 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-673-0

OBSAH

VESNICE	7
ZAKONČENÍ – KONFERENCE	63
KREV A PÍSEK	83
STROM	131
MATT	187
RULETA	217
LEGACY 600	257
TEMNÁ VODA	289
DUCHOVNÍ	347
ZAPOMNĚNÍ	375
ENVOI	469

VESNICE

JEDNA

Za týden jsem měla oslavit šestnácté narozeniny, když vtom vyšel ze dveří ten kluk a všechno se změnilo. Je to dobrý začátek? Slečna Keylandová, která mě učila ve vesnické škole, říkala, že knížka musí čtenáře zaujmout od první věty. Když budete popisovat oblohu, počasí nebo vůni čerstvě pokosené trávy, lidé mohou knížku otráveně odložit, a já chci vyprávět úžasný příběh. Je to vlastně nejúžasnější příběh všech dob. O konci světa... Žádné úžasnější příběhy neexistují.

Možná jsem měla začít tady. Všim tím, co se dělo v Británii, Americe, na Středním východě – a samozřejmě v Antarktidě. Tam směřovala vojska. Tam se měla odehrát obrovská bitva, v níž se rozhodne o budoucnosti lidstva. A já jsem o tom nevěděla. Dokonce jsem ani netušila, jak je situace vážná.

No, už je pozdě. Začala jsem, a tak bych měla zřejmě pokračovat. Já. Ty dveře. Ten kluk. Vezmu to popořadě.

Jmenuju se Holly – tedy, aspoň mi tak všichni říkají. Jsem křtěná Hermiona, ale to bylo moc nóbl na holku, která se ze mě stala, a navíc, Holly se líp hláskovala. Moje příjmení nikdo nepoužíval. Byla jsem sirotek, jako spousta dětí ve vesnici, a všem připadalo jednodušší držet se křestních jmen. Určitě vás zajímá, jak vypadám. Nevím, jak se mám popsat, ale asi můžu bez váhání říct, že tenkrát jsem nebyla hezká. Moje vlasy měly barvu slámy a bohužel ji taky trochu připomínaly: byly dlouhé a zacuchané jako výplň matrace. Měla jsem naducané tváře, pihy a modré oči. Na farmě jsem pracovala od chvíle, kdy jsem byla dost stará na to, abych dokázala uzvednout kolečko (takže vlastně strašně mladá), tudíž jsem byla celkem podsaditá. Nehty jsem měla zničené a špinavé. Kdybych chodila líp oblečená, možná bych vypadala normálně, ale tričko a montérky, které jsem měla pořád na sobě, už přede mnou nosilo několik lidí, a bylo to na nich znát.

Žila jsem u prarodičů. Ve skutečnosti to vůbec nebyli moji příbuzní. Neměli jsme společné předky. Ale brala jsem je tak. Jmenovali se Rita a John a určitě jim táhlo na osmdesát... Byli tak staří, že vás přestane zajímat, kolik jim přesně je. Abych jim nekřivdila,

oba byli v dobré kondici: pomalí, ale všechno zvládali a byli plně *compos mentis* neboli přičetní (*compos* v latině znamená „vládnout“ a *mentis* „mysl“. To mě naučila slečna Keylandová). Pokud mi na nich něco vadilo, pak to, že toho moc nenamluvili. Stranili se společnosti – což nebylo tak jednoduché potom, co mě adoptovali a vzali si mě k sobě domů. Odne paměti byli manželé a jeden bez druhého by nedokázali existovat.

Uprostřed vesnice stál kostel sv. Botolfa, který pocházel z období normanské nadvlády. Nacházel se na křižovatce u hlavní návsi, ponurá stavba omšelá staletími a představovaná tak často, že šlo o naprostý paskvil – jako by do ní kdysi narazil buldozer a museli ji rychle opravit dřív, než si toho někdo všimne. Každou neděli byl kostel plný. Na druhou stranu, nikoho ve vesnici by ani nenapadlo nezúčastnit se nedělní bohoslužby, a dokonce i Rita s Johnem si brali své nejlepší oblečení a zavěšení do sebe se tam pokaždé došourali. Pokud jde o mě, já jsem to místo nesnášela. Zaprvé, nevěřila jsem v Boha a často mě napadlo, že kdyby existoval, dokonce i Jeho by nudily týden co týden stejné chvalozpěvy a modlitby. Ale vikáři to bylo jedno. Jeho kázání trvala dlouhé hodiny a byla vždycky stejná. *Modlete se za slitování. Jsme trestáni za naše hříchy. Všichni jsme odsouzeni k záhubě.* Možná měl pravdu, ale já nevěřila, že odpověď najdu vkleče na studené kamenné podlaze.

V kostele se také každou středu konalo vesnické Shromáždění, jenže děti mladší šestnácti let se ho nesměly účastnit. Do té doby jsme jim nepřipadaly natolik dospělé, abychom se zapojily do debaty, nicméně jsme byly dost velké na to, abychom dřely od svítání až do soumraku. Vážně legrační názor.

Ty dveře nebyly přímo v kostele, ale za ním. Svatostánek obklopoval hřbitov plný vratkých náhrobků, jehož středem vedla oblázková pěšina, kterou jsem cestou domů často používala jako zkratku. Za Svatým Botolfem byl dokonce ještě starší kostel, nebo spíš zbytky toho, který stál na pozemku původně. Moc z něj nezbylo; jen několik rozpadajících se klenutých průchodů, zeď se dvěma zejícími otvory, na jejichž místě se kdysi zřejmě nacházela nádherná okna s vitráží, a pod nimi dřevěné dveře.

Na těch dveřích bylo vždycky něco zvláštního, protože – zaprvé – nikam nevedly. Před nimi se tyčilo několik náhrobních kamenů a za nimi byl malý dvorek, ale ony nevedly do sakristie, ambitu nebo

jiné části stavby. A také nad samotnými dveřmi visel otazník. Jinými slovy, kdo je vyrobil a kdy? Ruiny byly doslova stovky let staré („starověké“, jak tvrdila slečna Keylandová), a přesto dveře vypadaly nově. Totiž, kdyby tam stály stovky let, jak to, že dřevo neshnilo? Někdo je určitě vyměnil, ale Rita, která se ve vesnici narodila, tvrdila, že za jejího života k tomu nedošlo, což znamená skoro sto let. Všechno to bylo moc divné.

A jeden večer na konci srpna se zničehonic otevřely a vyšel z nich ten kluk.

Vracela jsem se domů ze sadu, kde jsme sklízeli jablka, což jsem nedělala moc ráda, ale upřímně řečeno, všechno, co nějak souvisí s pěstováním a skladováním potravin, je těžká práce – nudná a ubíjející. Co bylo na sklizení jablek nejhorší? Když víte, že ta přezrálá jablka odrůdy Golden Delicious, která jste zrovna půl hodiny setřásali z větve, nebudou ve skutečnosti ani zlatá, ani lahodná. Když zjistíte, že se do shnilého středu zavrtala vos a bolestivě vás bodla do dlaně. Když se popadesáté popícháte o ostružiník, který se celý rok nemůže dočkat, až se vám zaboří do masa. Když za horkého odpoledne, s puchýři na ramenou a ještě horšími na prstech, vláčíte koše zpátky k místu, kde se sklizená jablka shromažďují. A když je vám jasné, že to nikdy neskončí. Pan Bantoft, který měl na farmě na starosti ovoce, prohlásil, že letos se urodilo málo jablek. Řekl, že celý sad začíná umírat. Ale mně to tak nepřípadalo.

Každopádně jsem byla utahaná, zpocená a moc mi to nemyslelo, když se ty dveře ve staré zdi otevřely, vyklopýtal z nich ten kluk a svalil se na trávu. Byl strašně hubený, měl dlouhé černé vlasy s ofinou do půl čela a já byla zmatená, protože jsem ho hned nepoznala. Na druhou stranu, půlku obličeje měl od krve. Ve skutečnosti mu jí po tváři stékaly celé prameny. Kapala mu na rameno, takže měl úplně promočené tričko. Rozběhla jsem se k němu, ale pak jsem se s bušícím srdcem zastavila a začala si hryzat klouby na ruce, což dělám vždycky, když mě něco vyvede z míry. Toho kluka jsem totiž ještě nikdy neviděla.

Nebyl z vesnice.

Když mě uviděl, vykulil oči, takže mi připomněl králíka těsně předtím, než mu prostřelíte krk šípem. Nebyl tak vážně raněný, jak jsem si původně myslela. O něco se praštil a těsně nad spánkem si rozsekl hlavu, ale nepřípadalo mi, že by si prorazil lebku. Měl na

sobě košili, džíny a sportovní boty a všechno vypadalo nově. Byl prostě zvláštní jako každý cizinec. Dokonce ani nevypadal jako Angličan. Oči i vlasy měl tmavé a jeho nos a lícni kosti... Jako by byly vyřezané ze dřeva.

„Kde to jsem?“ zeptal se.

„V kostele,“ řekla jsem. To byla divná otázka. Nevěděla jsem, jak na ni odpovědět.

„V jakém kostele? Kde?“

„V kostele svatýho Botolfa. V naší vesnici.“

Kluk se na mě podíval, jako bych nevěděla, co říkám. Pak to vzdal. „To je blbý,“ prohodil. „Musím se vrátit.“

„Kam?“

Ale on už mě neposlouchal. Vstal a došel zpátky ke dveřím. Zavřel je a pak je znovu otevřel. Nevím, co čekal, že za nimi objeví. Jak už jsem vysvětlila, vedly na dvorek s několika chomáčky trávy, která rašila mezi kamínky. Kluk prošel dveřmi a zavřel je za sebou. Obešla jsem zeď, abych na něj viděla. Stál tam a těžce oddechoval. Připadalo mi, že úplně zapomněl na své zranění. Pak si všiml, že ho pozoruju. „Nefungujou,“ oznámil.

„Co nefunguje?“

„Ty dveře. Měly mě poslat zpátky.“

„Páni! Ne tak rychle.“ Udělala jsem krok dopředu a málem ho popadla za loket, ale pak jsem si to rozmyslela. „Jsou to jen dveře. Otvírají se a zavírají. Co jinýho by měly dělat?“

„Vždyť jsem ti to zrovna řekl. Chci, aby mě přenesly zpátky na místo, odkud jsem přišel. Musím najít svého bratra. Musím se vrátit.“

„Kam?“

„Do Hongkongu.“

Napadlo mě, že by měl možná s tou ránou na hlavě navštívit doktora, ale to by způsobilo nejružnější problémy. Musel by totiž vysvětlit, jak se do vesnice dostal, a oni by ho pravděpodobně bili a vyslýchali, než by je vůbec napadlo, že ho mají ošetřit. Jenže to nebylo všechno. Připadalo mi, že blouzní. Tvrdil, že přišel z Hongkongu, který ležel na opačné straně světa, a i kdyby existovaly nějaké pravidelné letecké linky, což neexistovaly, tohle nebylo možné.

A pak tu byla ještě jedna věc, které jsem si všimla teprve teď. Jeho přízvuk. Rozhodně nepocházel z vesnice ani z blízkého okolí. Dokonce ani nemluvil jako rodilý Angličan.

Do té doby jsem se víceméně vzpamatovala. Byl nejvyšší čas, abych pokračovala v cestě. Ten kluk byl raněný, cizí, nepřítel a nezvaný, a tohle všechno dohromady představovalo velký problém. Ale nemusel to být můj problém. Půjdu prostě domů – ať se o něj postará někdo jiný. Ale zrovna když jsem se chtěla dát do pohybu, podíval se na mě, jako by mi nějak přečetl myšlenky. Najednou vypadal tak bezmocně a vyděšeně, že jsem okamžitě věděla, že ho tam nedokážu nechat.

„Hermiono?“ řekl.

Nepamatovala jsem si, že bych se mu představila. „Jo, jmenuju se tak,“ přisvědčila jsem. „Ale kamarádi mi říkají Holly...“

Vypadal jako omámený.

„Kdes přišel k tý rozbitý hlavě?“ zeptala jsem se.

Zvedl ruku ke spánku a pak se podíval na krev na prstech, jako by si jí všiml teprve teď. „Nevím. Asi mě něco praštilo. Celá ta budova se zřítila... Ten chrám v Hongkongu. Zbořil ho tajfun. Určitě jsi to viděla v televizi.“

„Televize neexistuje. Už dlouho ne.“ Něco mi na tom nesedělo. „Kdy jsi byl v Hongkongu?“ zeptala jsem se.

„Teď. Před pár minutama.“

Tehdy jsem pochopila, že je to cvok a že bych měla jít okamžitě domů. Jenže v tu chvíli jsem zaslechla hlasy; ze severní strany hřbitova přicházeli dva muži. Okamžitě jsem je poznala: byl to Mike Dolan a Simon Reade. Pracovali spolu na vnější hranici, a protože oba nesli pušku, byli zřejmě na cestě tam. Jestli toho kluka uvidí, bude po všem. Je to cizinec. Nemá tady co dělat. Prostřílí ho jako řešeto, aniž se ho zeptají, jak se jmenuje – což jsem mimochodem neudělala ani já.

„Musíš se schovat,“ zašeptala jsem.

„Co?“

„Dělej!“ Štouchla jsem do něj a kluk se skrčil v rohu, kde staro-bylá zeď vyčnívala z kostela. Byla tam tma a stín ho zakryl jako plachta. Za okamžik mě oba muži zahlédli. „Co tady děláš, Holly?“ zeptal se Dolan. „Neměla bys být doma?“ To pro něj bylo typické. Jen proto, že nesl zbraň, myslel si, že má právo všechny komandovat. Byl to velký, podsaditý muž s plnovousem a ve špinavém oblečení. No, všichni jsme měli špinavé oblečení, ale to jeho bylo obzvlášť špinavé. Neměla jsem ho ráda.

„Právě tam jdu,“ řekla jsem.

„Co to máš na rukou? Poranila ses?“

Sklopila jsem oči a uviděla krev toho kluka. Musela jsem se ušpinit, když jsem do něj strčila. „To je dobrý,“ odpověděla jsem. „Jen jsem se řízla.“

„Na jabloni?“ Oba se rozesmáli.

Reade na mě upřel pronikavý pohled. Byl menší než jeho parták, hubený a bledý. Rád se s Dolanem ukazoval, protože se pak cítil důležitější. Byl vůči všemu nedůvěřivý, jako pes, který vám pořád očichává nohy. „Neslyšel jsem tě s někým mluvit?“

„Neslyšel.“

„Já myslím, že slyšel.“

Nevěděla jsem, co říct. Koutkem oka jsem viděla kluka skrčeného v rohu a blesklo mi hlavou, proč kvůli němu vlastně lžu. Co mám udělat, aby mě ti dva muži nechali na pokoji? Zoufale jsem se snažila vymyslet věrohodnou výmluvu a nakonec jsem na ni přišla. „Modlila jsem se.“

Muži přikývli. Oba měli manželky, které by mohly být jeptiškami, kdyby se neprovdaly... Desetkrát denně se křižovaly a skutečně brečely, když četly Bibli. Takových lidí žila ve vesnici spousta. Dokonce se scházeli k modlitbě, když měli volné odpoledne. Usmála jsem se a snažila se vypadat jako nevinnost sama. Nějak se mi to podařilo.

„Modlit se je dobré,“ prohlásil Dolan. „Potřebujeme veškerou pomoc, kterou můžeme získat. Ale brzy bude tma. Radši bys měla jít domů.“

„Jistě, pane Dolane.“

Muži s puškami přes rameno pokračovali v cestě a tiše si spolu povídali. Počkala jsem, až zmizí, a pak jsem zamířila ke klukovi. K mému úžasu usnul – i když ho spíš přemohl ten šok nebo vyčerpání. Lehce jsem s ním zatřásla, abych ho probudila.

„Scotte...?“ zamumlal.

„Kdo je Scott?“ zeptala jsem se.

„Můj bratr...“

„Bohužel, já nejsem Scott. Jsem Holly. Jak ti je?“

„Nevím. Jsem zmatenej.“

„Ještě jsi mi neřekl, jak se jmenuješ.“

„Neptala ses.“

„Teď se ptám.“

„Jsem Jamie. Jamie Tyler...“ Snažil se vstát, ale byl moc slabý a rozespalý. „Musíš mi pomoci,“ dodal.

„Už jsem ti pomohla. Zrovna jsem tě zachránila před smrtí. A možná ti budu pomáhat dál. Ale musíš mi říct, odkud doopravdy seš – a kdo seš. Neumíš si představit, jak bych kvůli tobě mohla mít průšvih už jen za to, že se s tebou bavím.“

„Tak jo.“ Polkl a já si všimla, že se mu po tváři mihl bolestivý výraz. „Nemáš něco k pití?“

Sundala jsem si batoh a otevřela ho. Když jsem šla do práce, měla jsem s sebou plnou láhev vody, ale moc jí tam nezbylo. Podala jsem mu ji a on ji okamžitě vyprázdnil, jako by nevěděl, jak je ta tekutina vzácná. Voda ho trochu probrala a Jamie se konečně zvedl ze země. Na spánku mu v posledních slunečních paprscích usychala krev. „Co je tohle za zemi?“ zeptal se.

Pokřčila jsem rameny. Co je tohle za otázku? „Kde si myslíš, že seš?“ odsekla jsem. „V Anglii přece. Kde jinde bys měl být?“

„Jsme blízko Londýna?“

„Nikdy jsem v Londýně nebyla, takže nemám tušení.“ Rychle mě opouštěla trpělivost. „Řekni mi, co chceš vědět, nebo půjdu domů a nechám tě tady.“

„Ne. To nesmíš.“ Natáhl ruku a zastavil mě. „Všechno ti povím. Ale k ničemu to nebude. Stejně mi nevěříš.“

„Tak to zkus.“ A měl bys pohnout kostrou, chtěla jsem dodat. Slunce zapadalo za kostelní věž a náhrobky vrhaly stíny, které se stále prodlužovaly. Doma už mě budou čekat.

„Nemůžeme si promluvit někde jinde? Pod střechem?“

„Pověz mi to tady.“

Ale on to neudělal... Přinejmenším ne tenkrát. Vůbec jsem za sebou kroky neslyšela. Netušila jsem, že se Mike Dolan a Simon Reade vrátili, dokud jsem se neotočila a nespátřila je, jak tam stojí a míří na Jamieho.

„Tak vidíš,“ prohodil Reade. „Říkal jsem ti, že se něco děje.“

„Kdo to je?“ zeptal se Dolan a potom se otočil k Jamiemu: „Co jsi zač?“

„Jmenuju se Jamie.“

„Jak ses sem dostal?“

Jamie zaváhal. Všimla jsem si, že přemýšlí, co odpovědět. „Přijel jsem autobusem,“ řekl nakonec.

Špatná odpověď. Dolan skoro lenivě máchl puškou, takže pažba udeřila Jamieho do hlavy a ten se beze slova svezl na zem. Praštil ho do té strany, kterou měl zdravou. Tedy do té doby. Vykřikla jsem, ale Reade se postavil přede mě a zabránil mi v pohybu. Dolan chvíli stál nad Jamieho nehybným tělem a pak se ke mně otočil. „Budeš nám to muset vysvětlit, Holly,“ řekl. „Ale to počká.“ Kývl na Simona. „Svaž toho kluka a někam ho uklid'. A najdi reverenda Johnstonea. Budeme muset svolat Shromáždění.“

A bylo to. Mohla jsem tam jen stát a dívat se, jak Dolan s Readem zvedli bezvládného Jamieho a odtáhli ho pryč.

DVA

Rita a John bydleli v moderním třípokojovém domku vedle benzinové pumpy – ne že by tam samozřejmě nějaký benzin byl. Dvě čerpadla, zrezivělá a s rozbitým sklem, stála vedle sebe jako plechové náhrobky, pod nimiž leželi pán a paní Essovi. Proběhla jsem těsně kolem nich a zastavila se až doma.

Budu muset popsat vesnici, jinak to, co se stalo později, nebude dávat smysl.

V zásadě stála na velice mírném svahu, s návší, kostelem a radnicí uprostřed, takže vznikla horní a dolní část, které se od sebe ve skutečnosti velice lišily. Ta polovina, v níž jsem bydlela já, byla převážně moderní a tvořily ji úhledné zděné domky s velkými okny a zadními zahrádkami, které byly kdysi plné květin, ale teď zde obyvatelé radši pěstovali zeleninu. Dolní polovina vesnice byla mnohem starší. Dřív ji obývali víkendoví rekreanti, ale ti už byli dávno pryč a jejich domy zabrali místní lidé. Šlo hlavně o chalupy s doškovými střechami, což působilo nejrůznější problémy kvůli havěti žijící v došcích a netěsnícím oknům. Stály tu ale i dvě řady hezkých řadových domů, které se téměř ztrácely za vistárií a zimolezem, jež dosud každé jaro vyrašily, přestože se o ně nikdo nestaral.

Kdybyste se vydali z návsi dolů, dorazili byste na křižovatku s Královninou hlavou na jedné straně. Královna, jak krčmě všichni říkali, byla bíle omítnutá, hrázděná a stále vařila vlastní pivo. Jmenovalo se Královnin pramen a kdysi bylo celému hrabství pro

smích: místní ho popisovali jako slabé, vodnaté a mokré. Nikdo netušil, že jednoho dne to bude jediné pivo, které seženete. Když jste odbočili doprava, dostali jste se na Ferry Lane za benzinkou. Pokud jste zahnuli doleva, minuli jste asi půl tuctu domů a dorazili k polím a ovocným sadům. Lidé ve vesnici pěstovali pšenici, brambory a cukrovou řepu a také chovali prasata a slepice. Všichni měli svůj záhumenek, a ačkoli to vždycky vedlo k hádkám, platilo pravidlo, že se musíte o všechno rozdělit.

Když jste došli až na konec hlavní silnice, dorazili jste k přístavní hrázi s vlajkovým stožárem bez vlajky a k řece. Voda, dřív plná ryb, byla hustá a olejnatá a po pěti minutách plavání byste skončili v nemocnici – kdybychom nějakou měli, což nemáme – nebo ještě pravděpodobněji na hřbitově. V Královně visela fotografie řeky, jak kdysi vypadala, a přestože šlo o černobílý snímek, stejně se zdála mnohem barevnější, než byla teď. Žádná jiná cesta z vesnice ani do ní nevedla. Tohle byl její charakteristický znak. Jediná silnice se klikatila hustými lesy, které nás obklopovaly ze tří stran. Za dlouhá léta vyrostly kolem vesnice strážní věže, takže se k ní nedalo nepozorovaně přiblížit. Velké cedule varovaly příchozí, že pokud se dostanou moc blízko, budou zastřeleni. A skutečně jsem jednou nebo dvakrát denně slyšela výstřely, ale protože jsem nechodila na vesnická Shromáždění, nevím, kolik lidí se sem pokusilo dostat, kolik se nechalo odradit a kolik jich zemřelo.

My, obyvatelé vesnice, jsme kolem nich mohli procházet. Měli jsme hesla, která se každý měsíc měnila a visela ve starém autobusovém přístřešku, jenž tu zůstal jako vzpomínka na doby, kdy fungovala autobusová doprava. Zářijové heslo znělo „bodlák“. V lesích žila spousta králíků (i když v posledních letech jich ubylo) a my je chodili lovit. Používali jsme k tomu luk a šípy, abychom šetřili náboje. Jednou jsem jedinou ranou do krku skolila srnku a ještě asi týden potom jsem byla hrdinkou vesnice. Každý měl pro mě hezké slovo. Ale pak jsme snědli poslední kousek masa, z kostí uvařili poslední polévku a všechno se brzy vrátilo do starých kolejí.

A to je právě ono. Vesnice asi s třemi sty obyvatel, hustým lesem na jednom konci a mrtvou řekou na druhé. Byli jsme izolovaní. A všichni jsme věděli, že zrovna proto jsme pravděpodobně ještě naživu.

Rita na mě čekala za dveřmi a z jejího výrazu jsem okamžitě pochopila, že se něco stalo. Byla velice hubená a měla dlouhé,

stříbrné vlasy a zapadlé oči. Když se rozzlobila, vypadala jako čarodějnice. Teď byla jen vyděšená, i když se to jako vždycky snažila nedat najevo. Rita držela svoje emoce pod pokličkou a projevovala je pouze za mimořádných okolností.

„Co se děje, Hermiono?“ Jedině ona mi takhle říkala. „Stalo se něco? Proč jdeš tak pozdě?“

„Někoho jsem potkala...“ Zaváhala jsem.

„Koho?“

„Jednoho kluka. Ale nebyl z vesnice.“

Probodla mě očima. „Jak to myslíš?“

„Prostě se objevil v kostele. Říkal, že se jmenuje Jamie. Ještě nikdy jsem ho neviděla.“

„Cos udělala?“

„Nic. Povídala jsem si s ním.“

Rita svěsila ramena. Byl to úmyslný pohyb. Udělala to, aby dala najevo, že se zlobí. Potom se otočila a chvatným krokem zamířila do kuchyně, kde popíjeli čaj John a poslední člen naší malé domácnosti – George.

O Johnovi se rozepisovat nebudu. Nikdy toho moc nenamluvil. Byl malý a bělovlasý – menší než Rita – a většinu času proseděl s nepřítomným úsměvem v kuchyni. Nebyl hloupý. Myslím, že se jen nechtěl do ničeho plést. George byl jiný případ. Bylo mu osmnáct, tedy o tři roky víc než mně, a stejně jako já byl sirotek. Pracoval v místní pekárně, což jste poznali na první pohled, protože byl obtloustlý a vždycky ho pokrývala tenká vrstva mouky. Měl světlé vlasy, které si nečesal, a modré oči. Ty na něm byly nejhezčí. Všichni si o něm mysleli, že je prostáček, ale já ho znala líp než ostatní. Kdybych si měla ve vesnici vybrat jednoho člověka, na kterého se můžu spolehnout, byl by to on.

Vyrůstali jsme jako sourozenci a Rita s Johnem se o nás starali. George byl velmi plachý a vždycky mi připadalo, jako by se v mojí přítomnosti styděl. Občas mě napadlo, že až Rita s Johnem umřou, převezmeme prostě dům a budeme v něm žít spolu... A možná by to tak dopadlo, kdyby události nenabraly nečekaný směr.

„Ve vesnici byl cizinec,“ oznámila Rita, když jsem za ní vešla do kuchyně.

„Cizinec?“ John zvedl hlavu od ovesné kaše – nebo co to jedl za břečku.

„Potkala jsem ho na hřbitově,“ vysvětlila jsem.

„Odkud přišel?“

„Nevím. Prostě tam byl.“ Neměla jsem v úmyslu vykládat jim o dveřích. Samotné mi to pořád nedávalo smysl.

„A kdo to byl?“ zeptal se George. „Jak se jmenoval?“

„Řekl, že se jmenuje Jamie. Moc dlouho jsem s ním nemluvila. Byl to prostě kluk přibližně stejně starej jako já. A měl legrační přízvuk. Podle mě nepocházel z Anglie.“

„A spustila jsi poplach...?“

To byla ta zásadní otázka. Všichni čekali, co odpovím.

„Nestihla jsem to. Simon Reade a Mike Dolan nás načapali spolu. Jamieho sebrali a mě poslali domů.“

„Oni vás přistihli, jak se spolu bavíte? A tys nespustila poplach?“ Rita mě upřeně pozorovala.

Nešťastně jsem přikývla.

„Vůbec nechápeš, v jaké jsi bryndě. Porušila jsi nejdůležitější pravidlo vesnice. Jakmile jsi ho potkala, měla jsi přivolat pomoc.“

„Já vím. Ale byl tak mladej. A navíc raněnej. Všude měl krev.“

„Až s ním Rada skončí, bude na tom mnohem hůř.“

„Nezlob se na ni,“ řekl George. Mluvil tak pomalu a rozvážně, že jste vždycky měli dojem, jako by velice pečlivě přemýšlel o tom, co řekne. „Holly ho sem nepozvala a nemůže za to, že ho uviděla jako první. A jestli byl raněnej, bylo správný, že se mu snažila pomoci.“

„Simon a Mike na to budou mít jiný názor.“

„Budou se to snažit nafouknout. Vždycky to dělají. Případají si pak důležitější.“ George vstal od stolu a zvedl kastrol. „Běž si vzít něco k jídlu,“ pobídl mě. „Nechali jsme ti trochu dušený zeleniny.“

„Nemám hlad.“

„Stejně by ses měla najíst.“

Poslechla jsem ho. Smrákalo se a Rita kývla na George, který vyndal dvě svíčky a zapálil je. Dala bych přednost elektrickému osvětlení. Ty plamínky jako by tmu spíš zvýraznily, než rozptýlily. Cítila jsem, že na mě doléhá svět venku a nejružnější neznámé problémy. Ale bylo zbytečné vybíjet akumulátor. Měli jsme ho pouze pro případ nouze.

Někdo zaklepal na dveře. John vyšel ven a já čekala, že se vrátí se Simonem Readem nebo Mikem Dolanem. Proto se mi ulevilo, že přivedl do kuchyně slečnu Keylandovou.

Anna Keylandová byla jedním z těch lidí, které prostě musíte mít rádi. Bylo jí kolem šedesáti, ale uvnitř byla mladá, plná energie a vykračovala si po vesnici ve žlutých holínkách. V poslední době hodně zhubla a prosílalo se, že je nemocná, ale i kdyby to byla pravda, nikdy by to nepřiznala. Stále ještě řídila vesnickou školu a byla také zástupkyní předsedy vesnické Rady. Okamžitě mi došlo, proč přišla.

Pevně mě objala. „Holly. Kdo by si pomyslel, že zrovna ty se dostaneš do potíží! Cizinec ve vesnici a musíš ho potkat zrovna ty. Budeš mi muset povědět všechno, co ti řekl, drahoušku. Jak se mu podařilo projít kolem strážních věží? Co dělal v kostele? Odkud vůbec přišel?“

„Všechno vám řeknu,“ slíbila jsem. Byla jsem ráda, že přišla právě ona. Ať už jsem porušila jakékoli pravidlo, věděla jsem, že slečna Keylandová bude stát při mně.

„Bohužel, nejen mně. Svolali Radu. Chtějí toho chlapce vyslechnout a rozhodnout, co s ním – a přejí si, abys byla u toho.“

„Na jednání Rady?“

„Ano. Nemusíš se ničeho bát. Jenom potřebují zjistit, co se doopravdy stalo.“

„Co s ním udělají?“ zeptal se George.

„To záleží na tom, odkud přišel a jaké měl úmysly. Jestli nás sem přišel špehovat...“ Nechala větu nedokončenou.

„Půjdu taky,“ oznámil George. „Myslím, že Holly by tam neměla jít sama.“

„To bohužel není možné, Georgi. Doprovodí ji Rita jako její opatrovnice. A budu tam já, takže si nemusíš dělat starosti.“

„Kdy se to jednání koná?“ zeptala jsem se. Předpokládala jsem, že bude druhý den ráno nebo možná vpoledvečer, po práci.

„Všichni už jsou tam,“ odpověděla slečna Keylandová. „Čekají jen na tebe.“

Koutkem oka jsem zahlédla, že si Rita s Johnem vyměnili pohled. Jako by se zrovna dozvěděli velice špatnou zprávu. V noci lidé vycházeli jen zcela výjimečně... A jediné za úplňku. Teprve teď mi došlo, jak je situace vážná.

„No, radši bychom měly jít,“ prohodila Rita.

Přesně tak. Vstala a šly jsme.

Čekali na nás v kostele, usazení v půlkruhu nedaleko oltáře s křížem a u vitrážového okna, které zachycovalo apoštoly sv. Petra a sv. Ondřeje, jak chytají ryby – i když bylo na pozadí noční oblohy skoro černé. Svítilo tu víc svíček a dvě olejové lampy, takže jsem zřetelně viděla všechny ty lidi, kteří na mě čekali. Nemůžu říct, že by se někteří usmáli, když jsem vešla dovnitř, ale stejně se mi trochu ulevilo. Možná si říkali Rada s velkým R, ale byli to muži a ženy, které jsem znala celý život. Koneckonců, ve skutečnosti jsem neprovedla nic špatného. Neublíží mi.

Nejdřív jsem spatřila vikáře, reverenda Johnstonea, s dlouhým obličejem, který před každým svým nekonečným kázáním vždycky ještě protáhl. Vedle něj seděli Mike Dolan a Simon Reade a vychutnávali si svých pět minut slávy. Potom tam byli pan a paní Flintovi, slušný, nenápadný manželský pár kolem padesátky. Měli dům na úpatí kopce, s výhledem na řeku, a přestože přišli o obě své děti, vždycky se snažili chovat pozitivně. Vedle nich se posadila slečna Keylandová, která měla z druhé strany sira Iana Ingrama, všeobecně známého jako I. I. (i když mu tak nikdo neřekl do očí), předsedu Rady a nejstaršího, nejmoudřejšího a nejváženějšího muže ve vesnici. Nikdo netušil, za co ten šlechtický titul dostal. Vlastně jsme jen věřili jeho slovům, že ho povýšili do šlechtického stavu. Ale nikoho by ani ve snu nenapadlo se s ním dohadovat. Když řeknu, že jeho slovo bylo zákon, myslím to doslova. Kdysi se živil jako advokát a sepsal mnoho zákonů, kterými se nyní řídíme.

Jamie Tyler byl zády ke mně, čelem k oltáři. Seděl shrbeně na židli – nebyl k ní přivázaný, ale vypadal příliš vyčerpaný, než aby se mohl hýbat. Když jsem vstoupila dovnitř, otočil se a já si všimla, že má umytý obličej a někdo mu obvázal ránu na spánku. Taky mu sebrali košili. Kdyby se mě zeptal, kdy ji dostane zpátky, odpověděla bych mu, aby si nedělal zbytečné naděje. Jakmile ji vyperou, bude z ní hezký dárek pro něčího pubertálního synka, protože byla skoro nová a pořád ještě měla svoji původní barvu a všechny knoflíky. Bude se muset spokojit s tím vytahaným, sepraným tričkem s nápisem HEINZ 57, které měl na sobě místo ní.

Podívali jsme se na sebe a já měla na okamžik pocit, že se mi

snaží něco sdělit. Chtěla jsem od něj odvrátit pohled, ale zjistila jsem, že to prostě nejde. George často prováděl u jídelního stolu něco podobného – naznačil mi, abych neopakovala to, co řekl, nebo abych neprozradila Ritě, co jsme přes den dělali. Ale s Jamiem to bylo mnohem intenzivnější. Jako bych slyšela jeho hlas, jak mi šeptá přímo do ucha.

Nic neříkej...

Byl to ten nejzvláštnější pocit, jaký jsem kdy zažila. A když jsem si sedla vedle něj (to nebylo dobré – dvě židle naproti Radě, my dva coby obvinění), měla jsem co dělat, abych sama sebe přesvědčila, že se mi to jen zdálo, že mi právě nepronikl do hlavy. Když jsem si ho prohlížela, připadal mi tak obyčejný, tak nevinný. A přesto mi začínalo docházet, že zdání klame.

Rita se posadila do jedné kostelní lavice, aby dala najevo, že se spíš dívá, než se účastní Rady. Zasedání začalo.

Nejdřív podali svou verzi události Reade s Dolanem, kteří se snažili trumfnout jeden druhého a stát se středem pozornosti, takže nakonec říkali všechno dvakrát. Uviděli mě, zeptali se, co tam dělám, došlo jim, že lžu, vrátili se a našli mě s tím klukem. I když se vše snažili různě přibarvit a zdramatizovat, dalo se to shrnout asi takhle.

Sir Ian se na mě rozzlobeně podíval. „Proč jsi nespustila poplach hned, jak jsi toho chlapce spatřila?“ zeptal se.

„Chtěla jsem,“ odpověděla jsem. „Ale nestihla jsem to.“

„Lhala jsi panu Dolanovi s panem Readem.“

„Nevím, proč jsem to udělala.“ Tohle byla skutečně pravda. Musela jsem se zbláznit. „Asi proto, že mu tekla krev.“

„Bezpečí vesnice, naše přežití, závisí na jediném předpokladu. Nikdo nesmí zjistit, že jsme tady. Chráníme se před okolním světem – i silou, pokud je třeba. Kdyby tenhle chlapec odešel a prozradil ostatním, co tu máme, mohl by to být náš konec. Rozumíš? A přesto jsi proti tomu nic nepodnikla.“

„Nevypadal jako špeh,“ namítla jsem. Vyschlo mi v krku a byla jsem naprosto zoufalá.

Sir Ian obrátil svou pozornost k Jamiemu. „Jmenuješ se Jamie Tyler,“ řekl.

„Ano, pane.“

„Odkud jsi přišel?“

„Už jsem vám to říkal.“ Od té doby, co jsem Jamieho před hodinou nebo dvěma našla, se mu změnil hlas. Zmizela z něj panika. Zněl mnohem jistěji. „Nedokážu si vybavit, co se přihodilo. Probral jsem se v lese. Předtím mě musel někdo praštit do hlavy. Crčela ze mě krev. Nevěděl jsem, kudy mám jít, a tak jsem prostě šel dopředu, až jsem dorazil do vaší vesnice. Báł jsem se, že mě někdo uvidí, a tak jsem se schoval za kostel. Tam mě objevila Holly.“

Lhal. Neřekl jim o těch dveřích – ani o tajfunu a Hongkongu... O všech těch věcech, které vyprávěl mně. Už jsem se chystala něco říct, ale najednou jsem ho zase ucítila v hlavě.

Prosím...

„Jak se ti podařilo proklouznout kolem strážních věží?“ zeptal se vikář.

„Žádný jsem neviděl, pane. Neviděl jsem nic, dokud jsem nedorazil do vesnice. Nechtěl jsem sem jít. Prostě jsem se tady ocitnul.“

„A odkud jsi přišel?“ opakoval sir Ian svou otázku.

Jamie se dotkl obvazu na hlavě. „To vám bohužel nepovím, pane. Nepamatuju si to. Vím jen, že jsem se probral v lese. Asi mě tam někdo přivezl.“

„Lže,“ prohlásil Reade.

„Kolem hlídkových věží by nedokázal nikdo projít,“ podpořil ho Dolan.

„Nechte nás s ním hodinku o samotě,“ pokračoval Reade. „Přinutíme ho vzpomenout si, odkud přišel.“

„Nebudeme ubližovat dětem.“ Zapomněla jsem, jestli to řekl pan nebo paní Flintovi, ale tvářili se pobouřeně. Oba se jeden druhému hodně podobali. A vždycky spolu souhlasili.

„Tohle ti řekl?“ Sir Ian se znovu otočil ke mně.

Tohle byl okamžik pravdy. Byla jsem jediný člověk v kostele, kdo s jistotou věděl, že si Jamie všechno vymyslel. Když mě potkal, rozhodně neměl amnézii, a i kdyby tenkrát lhal, tenhle příběh byl úplně jiný než ten, který původně řekl mně. Všechno ve mně křičelo, abych od něj dala ruce pryč, abych vstala a obvinila ho. Ale z nějakého důvodu jsem to nedokázala udělat. Neměla jsem tušení, co je zač. Prohodila jsem s ním jen pár slov. Avšak znovu jsem se přistihla, že mu pomáhám. „Byl šíleně zmatený,“ řekla jsem. „Připadal mi úplně mimo. Určitě nevěděl, kde je.“ Všechno to byla pravda, svým způsobem. Jen to nebyla celá pravda.

Sir Ian Jamieho zkoumavě studoval. „Máš americký přízvuk,“ konstatoval.

„Ano, pane.“

„Ale to není možné. Nemohl jsi sem přijít z Ameriky. Nevzpomínáš si na nějaké letadlo nebo loď?“

„Pane, moc rád bych vám pomohl. Ale nic si nepamatuju.“

Sir Ian se otočil ke své zástupkyni. „Anno?“

Slečna Keylandová se napřímila stejným způsobem, jako to dělávala ve třídě. Měla na nose brýle, ale dívala se přes ně, ne skrz ně. „Jestli nám ten chlapec nemůže pomoci, pak o tom, co s ním provedeme, budeme muset rozhodnout sami,“ řekla. „Jaké máme možnosti? Víme, jak jsme naložili s vetřelci v minulosti.“

„Je to ještě dítě,“ poznamenal reverend Johnstone, čímž vyjádřil stejný názor jako Flinstonovi.

„Je mu nejméně patnáct,“ namítl Dolan. „A když sem přišel, věděl, co dělá.“

„Mohli bychom mu nabídnout střechu nad hlavou a přijmout ho mezi nás,“ pokračovala slečna Keylandová. „Museli bychom ho samozřejmě sledovat. Nesměl by překročit hranice vesnice. Za normálních okolností bych vzhledem k jeho věku doporučila něco takového. Ale tohle nejsou normální okolnosti, že ne, sire Iane?“

„Bohužel ne.“

Sir Ian vytáhl velkou bílou obálku. Dokonce už jen pohled na ni vyvolal mezi členy Rady záchvěv hrůzy a mě napadlo, co v ní proboha může být a proč je zrovna teď tak důležitá. Všichni věděli, co je uvnitř, ještě předtím, než ji otevřel a vytáhl z ní fotografii. Nechal ji kolovat, takže ji Jamie viděl – a já ji viděla také. Ve skutečnosti šlo o pět snímků na jednom listu papíru, portréty čtyř kluků a jedné holky. A pod nimi stálo:

**ODMĚNA 100 000 LIBER ZA INFORMACI
VEDOUČÍ K ZATČENÍ NĚKTERÉHO Z TĚCHTO PĚTI DĚTÍ.
TELEFONÁTY BUDOU PODLÉHAT NEJPŘÍSNĚJŠÍMU UTAJENÍ.
KDYKOLI KONTAKTUJTE POLICII NA ČÍSLE 999.**

Na jedné fotce byl Jamie. Ne. Podívala jsem se na ni ještě jednou. Ve skutečnosti byl na *dvou*. Muselo dojít k nějaké chybě při tisku, protože dvě fotky byly kopie, jedna vedle druhé. Pak jsem si vzpo-

mněla. Než Jamie dostal amnézii, řekl mi o svém bratrovi. Určitě byli dvojčata. Ale kdo jsou ti ostatní? A jak – a kdy – se fotky dostaly do vesnice? Co si pamatuju, pošta nefungovala. A navíc, peníze už tu nikdo nepoužíval. Sto tisíc liber nebylo k ničemu. Mohlo jít o milion liber, a bylo by to stejné. Najednou jsem chtěla být doma v posteli. Nic jsem nechápala.

„Tohle není ten chlapec na fotografii,“ prohlásila paní Flintová.

„Je to on,“ vyštěkl Dolan.

„To nemůže být on. Ten snímek vznikl před deseti lety a jen se na toho chlapce podívejte! Ani o rok nezestár!“

„Stejně je to on. Je úplně stejný.“

„Jestli po něm pátrá policie, měli bychom ji informovat,“ ozval se Reade, nicméně mi nebylo jasné, jak to hodlá udělat. Pošle k nim poštovního holuba? „Určitě dokážou zjistit, proč vypadá pořád stejně.“

„Co s těmi penězi budeme dělat?“ zeptal se pan Flint.

„Třeba se odměna změnila,“ řekl Reade. „Mohlo by to být jídlo. Stroje. Osivo. Mohlo by to být, cokoli chceme...“

„O odměnu nejde,“ přerušil ho sir Ian. „Jestli policie toho chlapce hledá, je naší povinností ji informovat. Navrhují, abychom to udělali. Zavoláme na policii, a dokud nepřijedou, někam ho zavřeme. Dáme o tom hlasovat?“

Reade s Dolanem okamžitě zvedli ruku. „Souhlasím,“ řekl Dolan.

Pan Flint potřásl hlavou. „Nejsem si jistý...,“ začal. „Skutečně chceme mít opletačky s policií – nebo s někým mimo vesnici?“ Pohlédl na paní Flintovou, která souhlasně přikývla. Takže tři byli pro a dva proti.

„Myslím, že bychom měli celou záležitost důkladně zvážit,“ prohodil vikář. To pro něj bylo typické. Nikdy nedělal nic ve spěchu. Při křtu se nemohl dvacet minut vymáčkout, než oznámil jméno. „Ano,“ dodal. „Musíme to ještě promyslet.“

Takže tři proti. Slečna Keylandová měla rozhodující hlas. Viděla jsem, že váhá. Vypadala nešťastně. Ale nakonec neměla možnost promluvit.

„Měli byste se nechat vyšetřit u psychiatra, jestli chcete zavolat policii...“

Ten hlas se ozval ze zadní části kostela. Otočila jsem se, abych se podívala, komu patří, a současně jsem si všimla, že všichni členové

Rady zareagovali pobouřeně. Reade s Dolanem už stáli. Slečna Keylandová byla v šoku, sir Ian evidentně zuřil.

Ze tmy vyšla postava.

Byl to Poutník. Kdo jiný to mohl být? A teď budu muset přerušit vyprávění, abych vám o něm něco řekla – o jediném muži, který přišel do vesnice během mého života, o jediném cizinci, kterému jsme dovolili zůstat.

Objevil se tu před sedmi lety, když mi bylo osm. Připlul po řece na hausbótu, který táhl černobílý shireský kůň. Vypadal díky tomu jako cikán, a možná jím i byl, ale vznášelo se kolem něj jakési tajemství, které pečlivě střežil. Bylo mu asi čtyřicet a měl tmavé inteligentní oči, které se vytrvale vyhýbaly vašemu pohledu, a obvykle nebyl nikdy tam, kde jste předpokládali. V mnoha směrech mi připomínal herce. Viděla jsem obrázky účinkujících v době, kdy žil Shakespeare, a Poutník měl úplně stejný výraz, stejné sebevědomí. Taky měl pro herectví ideální hlas. Když promluvil, chtěli jste ho poslouchat.

Někteří lidé tvrdili, že byl ve vládě, jiní mluvili o armádě nebo letectvu, ale nikdo to nevěděl jistě. Připlul po řece na tom svém hausbótu – jmenoval se *Lady Jane* – a oni ho samozřejmě vytáhli na břeh a zatkli v okamžiku, kdy se ukázal na palubě. Polovina vesnice ho chtěla vyhnat a druhá se nechovala o moc srdečněji. Našlo se i dost lidí, kteří by ho rádi pověsili na strom pro případ, že by o nás někomu řekl, kolik nás tady žije, jak velké máme zásoby. Ale Poutník použil ten svůj hlas a vymluvil jim to. Měl proslov k celé vesnici a potom o něm obyvatelé hlasovali a rozhodli, že ho přijmou mezi sebe.

Jak to dokázal? Zaprvé byla na lodi spousta zásob – jídlo a léky, které mohl schovat na horním toku řeky, ale on se o ně rozhodl podělit. Dokonce měl tucet láhví whisky, díky čemuž získal hodně přátel. A pak tady byl jeho kůň, který nějakou dobu pracoval na poli, ale brzy skončil tak, že poskytl čerstvé maso většině vesničanů. Já osobně nemám koninu ráda. Maso je tuhé a ohavně páchne – ale po téměř nepřetržitém vegetariánském jídelníčku člověk uvítá cokoli, co obsahuje kosti. Poutník dal vesnici všechno, co měl, kromě svého jména. To si nechal pro sebe. Zakotvil svou loď asi čtvrt míle po proudu řeky a žil tam sám. Shromáždění se nikdy neúčastnil. Na druhou stranu, byl to šikovný řemeslník a pomohl opravit střechy, které loňskou zimu zničily bouřky. Skoro sám postavil znovu zeď ve spodní části výběhu pro prasata. Už dlouhá léta byla na spadnutí.

Lidé mu stejně úplně nedůvěřovali, ale on se držel stranou a nena-
dělal si žádné nepřátele, a tak mu dovolili zůstat.

Ale tím, co teď udělal, porušil všechna pravidla. Byl během zasedání
Rady v kostele a provinil se nejen tajným nasloucháním, ale navíc dal
o sobě vědět, zapojil se do debaty a vyslovil svůj názor, i když na to
neměl právo. A byl při tom naprosto klidný. Tím svým tajemným způ-
sobem prošel kolem mě a zastavil se před členy Rady, ale současně si
koutkem oka prohlédl Jamieho Tylera a lehce se usmál, jako by tady
na něj celou dobu čekal a přišel do naší vesnice výhradně kvůli tomu.

„To je skandální!“ vykřikl sir Ian tónem, který zřejmě kdysi po-
užíval u soudu. „Poutníku, nemáte právo tady být...“

„Špehoval nás!“ prohlásil Dolan. Špehoval. Najednou si to slovo
všichni oblíbili.

„A nikdo se vás neptal na vaše mínění,“ pokračoval sir Ian.

„Ale stejně vám ho sdělím.“

Reade s Dolanem se už blížili k Poutníkovi a v očích měli
výhrůžný výraz. Bylo mi jasné, že ho popadnou, vyhodí z kostela –
a možná ještě strčí do vězení. V čerpací stanici byla jáma, kterou
jsme přesně k tomuhle používali, čtvercový otvor přikrytý pletivem.
Nikdo v ní neseděl od té doby, co Jack Hawes, hrobník, napadl při
hádce kvůli zelí svého souseda. Poslali ho tam na šest týdnů, ale po
třech ho pustili ven, protože paní Draperová náhle zemřela a neměl
jí kdo vykopat hrob.

„Počkejte!“ Pan Flint se zvedl a postavil se mezi trojici mužů. Byl
malý, upravený, s vlnitými šedými vlasy, a kdyby došlo ke rvačce,
neměl by nejmenší šanci. Ale právě rvačce se snažil zabránit. „Pout-
ník je tady,“ řekl. „Už se stalo. Mohli bychom tedy vyslechnout, co
má na srdci.“

Reade s Dolanem se tvářili nasupeně – což pro ně nebyl žádný
problém –, ale všechny oči se obrátily zpátky k siru Ianovi a čekaly
na jeho rozhodnutí. Vrhla jsem pohled na Jamieho. Celou tu dobu
seděl naprosto nehybně a já si všimla, že usilovně přemýšlí, jako by
netušil, co se děje, ale snažil se to za každou cenu zjistit.

Sir Ian stále váhal. Na čí stranu se má přidat? Jak se z toho
vyvléknout, aniž by ztratil autoritu? Nakonec mu přišla na pomoc
slečna Keylandová.

„Podle mě neuškodí, když mu dovolíme promluvit, sire Iane,“
prohlásila. „Koneckonců, tohle je výjimečná situace. A Poutník sem

přišel stejně jako ten chlapec. Souhlasím s panem Flintem. Měli bychom ho vyslechnout.“

„Tak dobře.“ Teď, když za něj rozhodl někdo jiný, se sir Ian cítil jistější. „Ale stručně, Poutníku. Povězte nám, co máte na srdci, a odejděte.“

Všichni se znovu posadili. Poutník došel na volné místo přede mnou a Jamiem a zastavil se tam, obklopený členy Rady. Rita – moudře – celou dobu mlčela. Věděla jsem, že Poutníkovi hluboce nedůvěřuje, a její názor se za těch sedm let, co tady žil, nezměnil. „To, jakým způsobem sem přišel, že se sem přikradl uprostřed noci, nebyla náhoda,“ slyšela jsem ji kdysi prohlásit. „A co provádí na té své lodi? Tvrdí, že se nemůže pohnout. Že prý uvízla v bahnitém dnu řeky. Ale já tomu nevěřím!“

„Už nemá koně,“ připomněla jsem. „A navíc, proč by chtěl odjet?“

„Důležitější je, proč sem vůbec přišel. To bych ráda věděla!“

A teď tady stál a studoval Radu, jako by věděl mnohem víc než oni a mnohem víc, než má v úmyslu prozradit.

„Je to velice prosté,“ začal. „Řekli jste to sami, když jste vyslychali to děvče. Tahle vesnice přežila tak dlouho, protože o ní nikdo neví. Máte les a řeku, ale důvodů je víc, že? Před kolika lety jste odstranili všechny dopravní značky a rozkopali silnici, aby vás nikdo neobjevil? Dokonce jste postavili pozorovatelný. Věnovali jste spoustu úsilí tomu, aby vás okolní svět nechal na pokoji – a máte naprostou pravdu.“

„Vy jste nás objevil,“ podotkl reverend Johnstone.

„Objevil jsem vás náhodou, vikáři,“ přisvědčil Poutník. „A vy jste byl jedním z těch, kteří hlasovali, abych zůstal. Budu vám za to vždycky vděčný. Líbí se mi tady. Jsem na *Lady Jane* spokojený a určitě se mnou budete souhlasit, že jsem ve vesnici odvedl kus práce. Řekl bych, že jsem už jedním z vás – proto nechci, abyste to pokazili. Zavoláte na policii a budete jim vyprávět o sobě. Ještě hůř, pozvete je sem – a kdoví, co se pak stane? Samozřejmě si pro chlapce přijedou. Ale víte určitě, že vám za to budou vděční? Vážně si myslíte, že vám za to poděkují?“

„Nabídli za něj odměnu,“ vyštěkl Dolan.

„Sto tisíc liber, které nepotřebujete a které nemůžete utratit. A kvůli tomu jste ochotni riskovat život všech mužů, žen a dětí ve vesnici?“

„Proč bychom se měli obávat policie?“ zeptal se sir Ian. Byl jedním z těch, kdo hlasovali pro to, aby byl Jamie předán policii.

„Protože když se bojíte všech – což je pochopitelné –, měli byste se bát i policie.“ Poutník si přejel rukou po tváři s tmavým strništěm. Stále se holil, ale žiletkami, které už musel mnohokrát použít. Spousta mužů ve vesnici to vzdala, když jim došly, a nosili neupravený plnovous. „Než jsem sem před sedmi lety dorazil,“ pokračoval, „projížděl jsem vesnicemi, které ležely na horním toku řeky, mnoho mil odtud. Budovy dosud stály, ale nikdo v nich nebydlel... Ani jediný člověk. Viděl jsem zchátralé domy a neobdělaná pole, kde rostl jen plevel. Co se s těmi lidmi asi stalo? Možná se jeden z nich rozhodl z nějakého důvodu obrátit na policii. Možná někdo zjistil, kde leží jejich vesnice.“

Ta poslední slova, ledově chladná, nechal viset ve vzduchu.

„Policie by sem stejně mohla přijít,“ namítla slečna Keylandová. „Mohli by objevit toho chlapce čírou náhodou. Kdybychom mu poskytli útočiště, mohli by nás za to potrestat.“

„Proč by sem měla policie jezdit, když ji nezavoláme?“ zeptal se pan Flint. Očividně zastával Poutníkův názor.

„Přesto, pokud ten chlapec spáchal nějaký zločin...“ Slečna Keylandová se natáhla a zvedla fotografii. Překvapilo mě, že vůbec uvažovala o tom, že předáme Jamieho policii. Na druhou stranu, byla učitelkou, a tak měla zřejmě větší úctu k zákonům.

„Nic špatného jsem neudělal,“ řekl Jamie tiše. Už dlouhou dobu nepromluvil.

„Jak to můžeš vědět?“ ušklíbl se Dolan. „Myslel jsem, že jsi ztratil paměť.“

„Nikdy bych nikomu neublížil. Ani vám jsem nechtěl ublížit.“

„Tak proč jsi na té fotografii?“ zeptala se slečna Keylandová. „Proč po tobě pátrá policie?“

„To nevím. Vám to přece taky neřekli. Jen na mě vypsali odměnu...“

„Také by mě zajímalo, proč je ta fotografie deset let stará,“ dodala paní Flintová.

„Souhlasím s Poutníkem,“ prohlásila jsem. „Myslím, že byste ho neměli předat policii. Proč by tu nemohl zůstat?“

To byla chyba. Sir Ian se na mě otočil a vrhl na mě zdrcující pohled. „Ty tady nejsi kvůli hlasování, Holly,“ vyštěkl. „Jsi tady,

protože jsi obviněná z toho, že jsi porušila naše pravidla a pomáhala cizinci. A od vás jsme už také slyšeli dost, Poutníku, děkujeme. Teď opustíte kostel, aby Rada mohla dělat svou práci a rozhodnout v této záležitosti.“

Myslela jsem, že Poutník něco namítne, ale pochopil, že to není nejlepší nápad, uklonil se a beze slova odešel. Všimla jsem si, že lehce kulhá. Možná se mu chlad a vlhkost řeky vrazily do kostí. Zatímco jsme čekali, až odejde, jeho kroky se hlasitě rozléhaly po kamenné podlaze. Dveře v zadní části kostela se skřípavě otevřely a pak se zabouchly. Opět jsme byli sami.

„Není co dodat,“ prohlásil sir Ian. „Sešli jsme se tady, abychom rozhodli. Slyšeli jsme několik názorů. Přistoupíme tedy k volbě!“

„Podle mě má Poutník pravdu,“ prohlásil pan Flint. „Proč riskovat? Ten chlapec tady může zůstat, i kdybychom ho museli držet pod zámek. Policii bych z toho rozhodně vynechal.“

Paní Flintová, což mě nepřekvapilo, souhlasila. Vikář také přikývl. „Je to ještě dítě. Když se o něj budeme starat, možná se mu paměť vrátí. Do té doby...“ Hlas se mu vytratil.

Dolan s Readem, což mě taky nepřekvapilo, trvali na svém. „Předáme ho policii,“ řekl Reade.

„Dostaneme odměnu,“ dodal Dolan.

„Já nevím,“ ozvala se slečna Keylandová. Náhle vypadala velice staře a unaveně. Na tváři měla ustaraný výraz.

Než mohla pokračovat, vložil se do diskuse sir Ian. „Řekl bych, že potřebujeme víc času. Souhlasím s manželi Flintovými – a s reverendem Johnstonem. Předat toho chlapce policii by mohlo být nebezpečnější než ho tady nechat.“

„Tak proč ho prostě nezabít?“ zeptal se Dolan. „Máme zákony. To, jak naložíme s vetřelci...“

„Styďte se!“ Rita vstala. Ještě nikdy jsem ji neviděla tak rozčilenou. Jako by úplně zapomněla, kde je. „Tomu chlapci je patnáct, mohl by být vaším synem, a vy mluvíte o jeho zabití, jako by to bylo zvíře. No, možná si vesnice nezaslouží přežít, když jsme se dostali tak daleko!“ Zhluboka se nadechla. „Může bydlet u nás, jestli Rada dovolí. Zaručím se za něj a postarám se, aby nevytáhl paty z domu... Aspoň dokud nepředstoupí před Shromáždění. Pokud jde o vás, Michaeli Dolane, pamatuji si vás, když jste byl v jeho věku.“ Kývla na Jamieho. „Byl jste tenkrát krutý a zlomyslný a je smutné,

že jste stejný i v dospělosti. Už je pozdě a chci si jít lehnout. Tak co říkáte mému návrhu?“

Rada se ještě chvilku dohadovala. Sira Iana očividně rozladilo, že si někdo dovolil jeho Radu znovu vyrušit, ale nakonec souhlasil. Slečna Keylandová ani nemusela vyjádřit své mínění.

A tak došlo k tomu, že Jamie zůstal u nás.

ČTYŘI

V našem domě byly tři pokoje a teď nás tady bydlelo pět, ale Rita to vyřešila. Nastěhovala Jamieho do koupelny – vana ani záchod už léta nefungovaly – a na zem mu položila polštáře z pohovky. Nebylo to tam moc hezké, ale aspoň měl soukromí, a jak říkala (tak často, že se z toho stalo jedno z jejích oblíbených rčení), žebráci si nemůžou vybírat a my jsme teď všichni žebráci.

Když se Jamie ve vesnici objevil, byla středa... Aspoň myslím. Oficiálně jsme už nedrželi dny v týdnu, protože když máte dny v týdnu, máte i víkendy, a vzhledem k tomu, že práce nikdy nekončila, nebyly by k ničemu. Samozřejmě, všichni přibližně věděli, kolikátého je. Já jsem například věděla, že budu mít narozeniny. Ale většinu doby jako bychom se vznášeli v jakémsi bezčase.

V každém případě jsme museli počkat čtyři dny do následujícího Shromáždění – lišilo se od Rady, protože se ho účastnili všichni obyvatelé vesnice –, na kterém bude Jamie představen. Do té doby nesměl opustit dům. George a John zareagovali na nového hosta odlišně. John jako obvykle skoro nepromluvil, ale všimla jsem si, že se jednou nebo dvakrát podíval na Ritu. Pochopila jsem, že o jejím rozhodnutí pochybuje a myslí si, že byla chyba poskytnout tomu chlapci střechu nad hlavou. Pokud šlo o George... Zklamal mě. Když jsem mu o Jamiem řekla, připadalo mi, že stojí na mojí straně, ale teď, když u nás Jamie bydlel, úplně změnil názor.

„Na tohle není náš dům dost velký.“

„Georgi – nebude tady věčně. Jakmile si na něj vesnice zvykne, dostane vlastní domek. Navíc spí v koupelně! Myslela jsem, že jsi rád, že jsem mu pomohla.“

„Byl jsem rád, žeš ho tam nenechala, když byl raněnej. Udělala jsi

dobře, žes ho nepředala Mikeu Dolanovi a Simonu Readeovi. Oba nesnáším. Ale to ještě neznamená, žes ho musela přivést sem.“

„Já za to nemůžu. To navrhla Rita.“

„To mě překvapuje. Když žiješ na takovémhle místě, musíš prostě držet pusku a krok. Nedělat nic, co by mohlo někoho naštvat. Teď si o nás budou všichni povídat – uvidíš. Nic dobrýho nám to nepřinese.“

George měl samozřejmě pravdu, nicméně několik následujících dní vypadalo všechno normálně. George odcházel za svítání do pekárny a já mířila do sadu. Společně jsme se nasnídali, ale nikdy jsme se moc nebavili, protože jsme byli unavení a v místnosti bylo jako v lednici. Brzy přijde zima a ve vesnici panovalo přesvědčení, že bude zlá. Jamie zatím seděl doma a řekla bych, že skoro nic nedělal, jen odpočíval a nabíral síly.

Vážně jsem si s ním chtěla popovídat, dozvědět se o něm něco víc. Dokonce jsem se vrátila do kostela a několikrát prošla dveřmi, abych zjistila, co se stane. Ale za celou dobu jsme spolu prohodili stěží pár slov. Skoro nikdy jsme totiž nebyli sami a Jamie se pořád držel své historky o amnézii, i když jsem věděla, že není pravdivá.

A pak se konalo Shromáždění. Přišli v podstatě všichni. Pokud jste nebyli nemocní nebo neměli hlídku, byla účast povinná, ale nikdo ani nechtěl o Shromáždění přijít. Byli jsme sami ve světě, který byl nebezpečný a těžko pochopitelný. Každý se víceméně pořád bál. Nakonec jsme jeden druhého potřebovali. Potřebovali jsme uklidnit.

Schůze začala obvyklým způsobem. Veškerou úrodu – od pšenice po jablka, a dokonce i divoké ostružiny na živých plotech – jsme sklídili a zase budeme muset snížit příděly jídla, i když pořád ještě budeme schopni přežít. Stará paní Brookeová konečně umřela a nikomu nebude chybět. Nějakou dobu trpěla stařeckou demencí, potloukala se kolem Královny i uvnitř a hlasitě nadávala. Teď se mohli přihlásit lidé, kteří se chtěli přestěhovat do jejího domu. Hledali se další dobrovolníci na sběr dříví na zimu. Vypadalo to, že sněhu bude letos mnohem víc než loni, a my měli malé zásoby.

Nakonec se na kazatelnu vyšplhal reverend Johnstone.

„Přátelé,“ začal. Tak nám vždycky říkal, i když na konci jeho depresivních kázání spousta z nás k jeho přátelům nepatřila. „Mám pro vás velice důležitou zprávu. Mnozí si jistě pamatují, že před sedmi lety dorazil do naší vesnice Poutník a my ho přijali mezi sebe. Zčistajasna se tu objevil další cizinec a tentokrát je to asi patnácti-

letý chlapec. Jmenuje se Jamie Tyler a dostal se k nám přes les potom, co byl vážně raněn. Nic si nepamatuje a nedokáže nám říct, odkud pochází. Ale když jsme zvážili jeho věk a to, že není ozbrojený a přišel sám, Rada rozhodla, že tady může zůstat.“

To byla nárazka pro Jamieho, aby vystoupil a představil se – což s obrovskou nervozitou udělal. Sama jsem byla nervózní. Stál tam a našich tři sta párů očí na něj zíralo se směsicí strachu, zvědavosti a nedůvěry. Pro život ve vesnici bylo typické, že se tady nikdy nic nového nestalo, že se tu nikdo nový nikdy neobjevil. Jamieho náhlý příchod byl naprosto nečekaný, jako by mraky zezelenaly nebo prasata začala mluvit. Prostě totální šok. A bylo nepodstatné, že šlo o hubeného kluka s dlouhými vlasy a jizvou na spánku. Ohrožoval všechno, co vesnice představovala.

Jenže Rada rozhodla, a přestože se z lavic ozývalo nesouhlasné brblání, nikdo se nechoval vyloženě nepřátelsky. Jamie pronesl krátkou řeč. Poděkoval všem, že ho přijali (i když ho vlastně nepřijali), a slíbil, že bude tvrdě pracovat. Když mluvil, dívala jsem se na něj. Pak jsem koutkem oka zaregistrovala George, který mě pozoroval, jak zírám na Jamieho. Netvářil se nadšeně, a když jsem zaslechla, že Jamie bude pracovat v pekárně, pomáhat s topením a čištěním pecí, blesklo mi hlavou, že to není moc dobrý nápad.

Ale tím to nekončilo. Vyšli jsme z kostela, lidi si spolu dál tiše povídali, ale Jamieho, který stál opuštěně u dveří, víceméně ignorovali. Zrovna když jsem se za ním rozhodla jít, přistoupil ke mně Poutník. Za všechny ty roky, co tady žil, se mnou prohodil jen pár slov, ale teď mě oslovil.

„Ten chlapec bydlí u vás?“

„Ano.“

„Samozřejmě. Vždyť jsi ho objevila.“ Poutník se podíval na Jamieho. „Přišel těmi dveřmi?“ zeptal se.

Zaváhala jsem. „Jak to myslíte?“

„Určitě jsi mě slyšela dobře.“

„Stál u nich – ale podle mě tudy nepřišel.“ Proč tomu muži lžu? Proč se s ním vůbec bavím?

Poutník se na mě zvědavě podíval. Ještě nikdy jsem ho neviděla tak zblízka a teprve teď jsem si všimla, že je mladší, než jsem si myslela – že je mu asi třicet, a kdyby se pořádně oholil a trochu upravil, byl by moc hezký.

„Jsi jeho kamarádka?“ zeptal se mě.

Ta otázka mě zaskočila. „Ano. Myslím, že jsem.“

„Tak se o něj postarej, Holly. Dávej na něj pozor. Je důležitý.“

Pak se otočil a odešel a já byla ještě zmatenější než předtím.

Během následujících několika týdnů jsem se snažila Jamieho poznat trochu líp, ale nebylo to snadné. Už mohl vycházet z domu. Mohl se stýkat s ostatními vesničany. Ale to znamenalo, že jsem ho vídala ještě méně než předtím a nějak nebyl nikdy sám. Oba jsme pracovali, takže každý trávil většinu dne někde jinde, a Jamie jako by se vždycky vracel domů dřív nebo později než já, proto jsme nikdy nešli spolu. Kdybych nebyla tak hloupá, došlo by mi, že to dělá schválně, že se mnou nechce být o samotě. Byla jsem jediná, kdo věděl, že lže... Každopádně o své amnézii. Jamie se mi vyhýbal, protože nechtěl, abych se ho na něco vyptávala. Nechtěl mi říct pravdu.

A tak jsem přemýšlela o Poutníkovi a zvláštním rozhovoru, který jsme spolu vedli před kostelem. Poutník věděl o těch dveřích, což znamenalo, že určitě ví i něco o Jamiem. Měla jsem chuť utíkat po práci k *Lady Jane* a zeptat se ho. Ale nikdy jsem na tom starém říčním člunu nebyla. Myslím, že na něm nebyl nikdo. Ve skutečnosti nebyl součástí vesnice... Byl mimo. A i kdybych se tam objevila, pochybuju, že by mě Poutník přivítal s otevřenou náručí.

Každý večer jsem vídala Jamieho u večeře a snažila se mu dát najevo, že stojím při něm, sedávala jsem vedle něj, chovala se k němu mile a tak. Abych řekla pravdu, večeře nebyla nikdy moc příjemná. Kdysi existovala televize, noviny a další věci, o kterých jsme si mohli povídat. Teď tu byla jen naše vesnice. Pořád ještě jsem měla v pokoji PlayStation a strašně jsem si přála, abych ho mohla zapojit do zásuvky a zapnout. Ale bez elektřiny to byl jen zbytečný krám a já ani nevím, proč jsem si ho nechala. Ve skladišti vedle radnice byl elektrický generátor, ale používal se jen v naléhavých případech – třeba když doktor Robinson onemocněl a museli ho ve dne v noci ošetřovat... I když slečně Keylandové dovolili, aby nám ho ve škole ukázala. Faktem je, že za celý svůj život jsem viděla elektrické světlo jen asi šestkrát.

Chovala jsem se k Jamiemu mile. To bylo všechno. A pak, jednou večer, když jsem se vracela ze sadu, jsem uviděla z našeho domu

vycházet pana Christophera – který byl pekař – a Mikea Dolana. Sevřel se mi žaludek, protože mi bylo okamžitě jasné, že se něco stalo. Vběhla jsem dovnitř a tam seděl na židli George s monoklem na oku a nosem od krve. Krev už zaschla, ale na poprašku bílé mouky, který pokrýval jeho pokožku, přímo bila do očí. Jamie seděl naproti němu a měl rozseknutý ret a roztržené tričko. Nad nimi stála Rita s rukama v podpaží a rozzuřeným výrazem a John přešlapoval se zmateným výrazem v rohu.

Jamie a George se poprali.

Rvačky byly ve vesnici zakázané.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„On si začal,“ řekl George a vrhl letmý pohled na Jamieho.

„To není pravda,“ hájil se Jamie a podíval se na mě.

„To je jedno, kdo z vás začal!“ vyštěkla Rita. „Copak to nechápete? Podívejte se na sebe! Oba jste od krve. Oba vás čeká trest.“

„Já tu rvačku nezačal,“ prohlásil Jamie. „George si hledal záminku – od té doby, co jsem tady.“

„Lituju, že ses tu objevil,“ zamumlal George vztekle. „Nikdo se tě o to neprosil. A co seš vlastně zač? Nic o tobě nevíme.“

„To stačí...,“ přerušila je Rita.

Ale Jamie už byl na nohou. „Ty si myslíš, že tady chci bejt?“ vybuchl a zničehonic měl v očích slzy. „Nemáš páru, co mám za sebou. Přišel jsem o bratra, přišel jsem o kamarády. Radši bych byl všude jinde, jen ne tady.“ A než mu v tom někdo stačil zabránit, vyřítil se z místnosti. Slyšeli jsme, jak se za ním zabouchly hlavní dveře.

Další potíže. Asi za půl hodiny bude tma. Nikdo nesměl po setmění ven.

John s Ritou se na mě podívali a já nějak pochopila, co ode mě čekají. „Půjdu ho najít,“ oznámila jsem.

„Holly...,“ řekl prosebně George.

Ale já už byla na cestě. Vyšla jsem ze dveří na ulici. Venku bylo ještě dost světla na to, abych rozeznala vesnici, ale barvy už bledly. Dneska večer nebude svítit měsíc a hvězdy jsme na obloze viděli jen málokdy... V atmosféře bylo moc prachu. Rozhlédla jsem se. Jamie nikde, ani žádný člověk, kterého bych se mohla zeptat, jestli ho neviděl. To je jedno. Moc dobře jsem věděla, kam šel.

Rozběhla jsem se ke hřbitovu, prošla bránou a vydala se po pěšině kolem kostela. A tam jsem ho našla, jak stojí u těch svých poroucha-

ných dveří a má jednu ruku na klíce. Když jsem dorazila blíž, všimla jsem si, že je k nim otočený zády, a pochopila jsem, že jimi zrovna prošel – ale nikam se nedostal. Uslyšel mě přicházet a zvedl hlavu.

„Musíš se vrátit domů,“ řekla jsem. „Nikdo nesmí po setmění ven. Jen budeš mít ještě větší problémy.“

Přikývl. „Mrzí mě, že jsem toho tvýho kamaráda praštil.“

„Ty seš taky můj kamarád.“ Nevěděla jsem, co dál říct. „Fakt si začal on?“

„Podle mě jo. Celej tejden mě popichoval. Ale to mě neomlouvá. Byl naštvanej, protože... Já nevím. Myslí si, že ho nějakým způsobem ohrožuju.“

„A ohrožuješ?“

„Ne. Jen chci odejít.“

„Kam? Jamie – proč mi o sobě neřekneš pravdu? Odkud jsi přišel? Jak je to s těma dveřma?“

Na okamžik se zamyslel. „Stejně bys mi nevěřila.“

„Vždyť mě skoro neznáš. Jak něco takovýho můžeš říct?“

„Nikdo by mi nevěřil. Ani já si nejsem jistej, jestli tomu rozumím.“

„Tak ven s tím!“

Nechtěl mi to říct. Poznala jsem to na něm. Ale současně by mu to pomohlo – kdyby to řekl nahlas. A jestli mi nepoví, co se mu stalo, navždycky bude sám.

„Bylo nás pět,“ spustil. „Já. Můj bratr Scott. Kluk jménem Matt. Pedro. A holka. Jmenuje se Scarlett. Neznali jsme se. Žili jsme tisíce mil od sebe. Matt bydlel v Anglii. Pedro byl v Peru. Scarlett skončila v Hongkongu. Odtamtud jsem sem přišel.“

Jak ti to můžu vysvětlit, Holly? Kde mám vůbec začít? Já a Scott jsme bydleli v Renu, měště, který leží v Nevadě ve Spojených státech. Jsme dvojčata a už odmalička jsme věděli, že jsme zvláštní. Nemusíš mi věřit, jestli nechceš, ale říkám ti pravdu. Dokázali jsme si číst myšlenky. Myslím, že se tomu říká telepatie. A měli jsme strejdu, kterej na nás vydělával peníze. Nutil nás vystupovat na jevišti. To jsme dělali každé večer. Předváděli jsme laciný kouzelnický triky, o kterých si lidi mysleli, že jsou to jen triky, ale ve skutečnosti to nebyla pravda. Nenáviděli jsme ten život, ale aspoň jsme měli jeden druhýho. Snili jsme o tom, že až nám bude osmnáct, utěme a postavíme se na vlastní nohy. Pořád jsme o tom mluvili.

Všechno se změnilo, když nás chtěli unést ty lidi. Z korporace

Temnota. Tak si říkali. Byli to prostě kravatáci... Přinejmenším tak vypadali. Chlápci v oblecích. Ale ve skutečnosti zastupovali někoho úplně jinýho – pracovali totiž pro ty... stvůry. Byly to monstra. Čirý zlo. Nepocházely z tohohle světa.“

„Myslíš tím..., že to byli mimozemšťani?“

„Ne. Mimozemšťani ne. Spíš by se dalo říct... démoni.“

Musel vidět, jak jsem na něj vytřeštila oči, protože se odmlčel a otočil se ke mně zády. „Říkal jsem, že mi nebudeš věřit.“

„Ne. Pokračuj,“ pobídla jsem ho. „Měla bych to slyšet celý.“

Jamie přikývl. „Těm stvůrám se říká Starý,“ vysvětlil. „Chtěli všechno zničit. Jsou tak trochu jako rakovina. Když nádor napadne tělo, zabije ho, i když tím časem zabije sám sebe. Bezdůvodně. Prostě jen tak. Starý napadli planetu a rozhodli se zničit všechno, co na ní je. A nepřestanou, dokud tu něco zůstane.“

„Jak vypadají, ty Starý?“ zeptala jsem se.

„Každě je jinej. Některý jsou měňavci, který vypadají jako lidi a na jednu se změní v zrůdu. Jiný jsou muší vojáci a jezdcí na koních. Ale ty se neradi ukazují. Schovávají se za lidi, který pracují místo nich. A celej tenhle proces, tahle zkáza, musí probíhat co nejpoma-lejc, protože to je těší. Živí se bolestí. Vytváří ji. Podněcují ji.“

Kdysi dávno, asi před deseti tisíci lety, se jim už málem podařilo lidskou rasu vyhubit. Zbylo jen pár lidí, který přežili, ale ty se spojili a shromáždili armádu. A zvláštní je, že tu armádu nevedli dospělý, ale děti. Čtyři kluci a jedna holka.“

„Vy!“ vydechla jsem.

„My ne. Tak se to nedá říct. Bylo nás pět na začátku a pak nás zase bylo pět, o deset tisíc let pozdějc. Jako bysme se znova narodili, na opačný straně času, a vrátili se na svět, abysme dokončili práci, kterou jsme začali.“

Víš, Holly, došlo k obrovský bitvě, kterou Starý prohráli a museli tenhle svět opustit. Asi ti to připadá neskutečný, ale takhle to bylo. Lidi postavili dvě brány, aby jim zabránili v návratu. První, Krkavčí brána, se nacházela v Yorkshireu, tady v Anglii. Druhá byla v Nazce, v Peru. Ty brány tam stály tisíce let a Starý se neustále snažili dostat se zpátky na zem. Nakonec se jim to samozřejmě podařilo. Matt se je snažil zastavit, ale sám nebyl dost silnej a oni se tou druhou bránou probili. A začali znova a ničí všechno, co jim přijde do cesty.“

Už byla skoro úplná tma. Nad námi se tyčil kostel, ale i když jsem

ho cítila, skoro jsem nerozeznala jeho obrysy, protože splývaly s noční oblohou. Kdyby Jamie nebyl tak bledý, neviděla bych ho.

„Pětice je porazila kdysi dávno a Pětice je porazí i teď,“ pokračoval. „Ale nejdřív musíme jeden druhého najít. Víš, všichni máme zvláštní schopnosti. Já a Scott jsme telepati. Pedro uzdravuje lidi. Scarlett dokáže ovládat počasí. A Matt... No, ten umí spoustu věcí. Ale jednotlivě jsme moc slabý. Matt to zjistil v Nazce a málem tam přišel o život. Jen když se spojíme, budeme natolik silný, abysme udělali to, co musíme – nějak postavili novou bránu a jednou provždy zničili Starý.“

Ještě mi věříš? Seš ráda, že ses mě na to všechno zeptala?“

„Pořád jsem tady,“ řekla jsem. „Pověz mi zbytek.“

„Neměli bysme jít domů? Nechci, aby nás tvoji známí pověsili za nohy, nebo co vlastně s provinilcema dělají.“

„To není fér, Jamie. Jen mají strach, to je všechno.“

„Tak dobře. Už toho stejně moc nezbejvá. Mohl bych mluvit celou noc. Mohl bych ti vykládat o světě snů. Mohl bych ti povídat o Pazourkovi a Stromkovi a bitvě, která se tenkrát odehrála. Ale jsem utahanej, Holly. A taky se bojím. Už nevím, co se to děje. Nemám zdání, jak jsem se sem dostal...“

Zhluboka se nadechl.

„Utíkal jsem před korporací Temnota, ale pomohla mi tajná organizace Nexus. Byli to bohatý lidi, který se dočetli o Starých v deníku jednoho starýho mnicha. Věděli, že se Starý vrátí, ale taky věděli o Pětici. Nexus vznikl jen proto, aby nám je pomohl porazit.“

A ještě něco. Kdysi dávno někdo postavil po celém světě řadu dveří, který vznikly jen kvůli nám, abysme se mohli přemístit z místa na místo bez letadla nebo lodě. V Nevadě u jezera Tahoe byly dveře, který nás přenesly do Peru. V Hongkongu byly další a ty mě dopravily sem.“ Ukázal na tmavý stín za sebou. „Tohle jsou jedny z nich. Když jsi mě objevila, prostě jsem z nich vyšel ven. Měly by mě dostat zase zpátky. Nechápu, proč nefungují.“

„Zázračný dveře,“ řekla jsem. Zvláštní je, že i když jsem chtěla, aby to znělo pohrdavě, všechno do sebe nějak zapadalo. Koneckonců, viděla jsem Jamieho přijít. Objevil se zčistajasna, přesně jak řekl. A na jiné vysvětlení, pokud jde o to, jak se sem dostal, jsem zrovna teď přijít nedokázala.

„Asi by se dalo říct, že jsou svým způsobem zázračný,“ souhlasil

Jamie. „Proto stojí obvykle v kostelech nebo na posvátných místech. Lidi kdysi dávno tušili, že existují, a tak kolem nich postavili posvátné budovy. Ale na Starý zapomněli. A o nás taky nic nevěděli.“

Došla jsem ke dveřím, otevřela je a zase zavřela. „Proč nefungují?“ zeptala jsem se.

„Už jsem ti to říkal. Nevím. Všichni jsme byli v chrámu Tchaj-šan v Hongkongu... Všech pět. Bylo to úžasný... Poprvé jsme se totiž všichni setkali. A tím to mělo skončit. Aspoň jsem si to myslel. Ale pak se všechno zvrátilo. Přišel tajfun a nebejt Scarlett, celá budova by se zřítíla. Udržovala ho v bezpečný vzdálenosti. Ale potom ji někdo postřelil. Stáli jsme vedle sebe a já si myslím, že kulka patřila mně. Pak šlo každopádně všechno ráz na ráz. Jako bysme se ocitli uprostřed jaderného výbuchu. Museli jsme se odtamtud co nejdřív dostat. Jediný, co jsme mohli udělat, bylo projít těma dveřma. Asi mě předtím zranily nějaký trosky. Proto jsem byl celej od krve, když jsi mě našla.“

„Proč jsi přišel zrovna sem?“ zeptala jsem se.

„Nemám tušení.“ Jamie zavrtěl hlavou. „Hodně jsem o tom přemýšlel, a pokud vím, funguje to takhle. Dveře tě přenesou kamkoli na světě, ale musíš vědět, kam se chceš dostat. Jak jsme se odtamtud snažili co nejrychleji zmizet, prostě jsme bezmyšlenkovitě vběhli dovnitř a každý z nás skončil na jiném místě. Já se ocitnul tady.“ Měl nešťastný hlas. „Jsem zase na začátku,“ pokračoval. „Jenže je to mnohem horší. Scott a já jsme byli pořád spolu a teď ho nemůžu najít... Ani ve světě snů ne. Nemůžu najít nikoho z nich. A dveře už nefungují. Jsem tu v pasti. A jsem sám.“

„Je tu ještě něco,“ řekla jsem. Přemýšlela jsem o té fotografii, kterou nám ukázali v kostele. Byla stará deset let, ale Jamie na ní vypadal úplně stejně jako teď. Zdálo se, že dílky skládačky zapadají ohavným způsobem do sebe.

„Co?“

„Vím, že Hongkong postihl tajfun. Zničil polovinu města a zabil tisíce lidí. Slečna Keylandová nám o něm ve škole vyprávěla. Ale nestalo se to před dvěma tejdny, Jamie. Ani v den, kdy ses tu objevil. Stalo se to před deseti lety. Před deseti lety...“

Oba jsme o tom mlčky uvažovali. Nemuseli jsme mluvit. Přečetla jsem dost knížek na to, abych dokázala vydedukovat, co se stalo. Když se Jamiemu podařilo uniknout z chrámu Tchaj-šan v Hongkongu,

nejenže se přenesl na druhý konec světa. Posunul se v čase o spoustu let dopředu.

Z Hongkongu uprchl před deseti lety a za tu dobu, co byl pryč, se celý svět změnil. A on teď konečně dorazil.

Jenže pozdě.

PĚT

Všichni pořád pracovali nejen proto, že jsme museli pěstovat plodiny a chystat se na zimu, ale i proto, že kdybychom se zastavili, možná bychom si všimli, že nemá smysl pokračovat. Ve skutečnosti jsme nežili. Přežívali jsme. Ale tenkrát jsem byla moc mladá na to, abych si toho rozdílu všimla.

Jamie s Georgem vyvázli bez trestu. Možná se Rada rozhodla pro shovívavost, protože Jamie byl ve vesnici nováčkem, nebo prostě nešlo o natolik závažné provinění, aby ho někdo řešil. Kluci jsou prostě kluci. Prožili jsme několik nervózních dní, kdy jsme čekali, až se ozve zaklepání na dveře, ale nic se nedělo a brzy se na celou událost zapomnělo... Aspoň to tak vypadalo. Jamie s Georgem se usmířili a přestali se provokovat, ale v lásce se stejně neměli. Když jeden vstoupil do místnosti, druhý si brzy našel důvod k odchodu.

Snažila jsem se s Georgem udobřit, ale nepodařilo se mi to. „Od té doby, co je tady, seš úplně jiná, Holly,“ vyčetl mi smutně. „Nechápu, proč ho vždycky bráníš.“ To nebyla pravda, ale ať se mi to líbilo nebo ne, od chvíle, kdy mi Jamie řekl svůj příběh, vtáhl mě do svého světa a udělal ze mě spoluvinici. Přistihla jsem se, že pořád myslím na Staré. Zdály se mi o nich děsivé sny. Napadlo mě, jestli nějak nemůžou za to, jak žijeme.

Povídat si s Jamiem teď bylo snazší. Možná proto, že jsem se jeho příběhu nevysmála a on věděl, že mi může věřit. Prozradil mi, že chce utéct. Chtěl to vzít přes les a vydat se na jih do Londýna, i když jsem se mu to snažila ze všech sil vymluvit. Zaprvé se bude muset nepozorovaně dostat přes střeženou hranici. Pak bude muset přežít v lese bez jídla a pití. Vesnice čerpala veškerou čerstvou vodu ze studny, a ta se stejně musela převařit, než se jí člověk mohl napít. Venku nebylo nic. Londýn ležel mnoho mil odtud. A i když jsem ve

škole viděla jeho fotografii, neměla jsem tušení, jak teď vypadá. Nikdo to netušil.

„Co jinýho můžu dělat, Holly?“ trval na svém Jamie.

„Můžeš zůstat tady.“

„A co můj bratr? Co Matt a ostatní? Snad nechceš, abych na ně zapomněl?“

„Ale k čemu ti bude, že půjdeš do Londýna?“

„Tam jsou další dveře. V kostele svatý Meredith. Jestli je najdu, třeba pořád ještě fungují. Zkusím se dostat zpátky.“

Ale zpátky kam? Hongkong už neexistoval... Nebo aspoň většina Hongkongu. A co všechna ta další města s tajnými dveřmi? Během deseti let se mohla stát spousta věcí a hádám, že žádná z nich nebude nic moc hezkého.

Nevěděla jsem, co říct, ale nakonec to bylo stejně jedno. Ukázalo se, že Jamieho pobyt ve vesnici je skoro u konce – a můj taky.

Byl svátek. Tu a tam jsme měli volný den – a tohle bylo jasné, slunečné odpoledne, kdy jako by všichni překypovali dobrou náladou. Skoro celá vesnice vyrazila na náves, kde vyhrávala malá kapela – říkali si Optimisti –, i když kytary byly mimo rytmus a my slyšeli jejich písničky už minimálně stokrát. Podávala se polévka a sendviče, a pekařství dokonce napeklo několik táců koblih, ačkoli ty by chutnaly mnohem líp, kdyby nám nedošel cukr. Některé menší děti hrály fotbal. Dospělí, hlavně ti starší, si vzali svoje nejlepší oblečení. Když na vesnici vzpomínám, ráda si ji pamatuju takhle. Měli jsme strašně málo, ale přesto jsme si dokázali každou volnou chvíli užít.

Seděla jsem s Georgem na kraji návsi, kde se ulice zatáčela kolem radnice, a proto jsem si všimla slečny Keylandové. Nešla na náves; minula nás a evidentně někam spěchala.

Zavolala jsem na ni.

„Ach... Holly!“ Byla udýchaná a na tvářích měla červené skvrnky.

„Vy tu nezůstanete?“ zeptala jsem se.

„Ne, drahoušku. Jdu navštívit slečnu Tristramovou.“ Mary Tristramová pomáhala ve škole. Bydlela blízko nás, na opačné straně benzinky. „Stůně.“

Podívala jsem se na zem. Paní Keylandová měla na nohou pevné turistické boty.

„Napadlo mě, že procházka by jí mohla udělat dobře,“ vysvětlila. Rychle se rozloučila a najednou u mě stál Jamie. „Holly, musím s tebou mluvit,“ řekl.

George si ho pohrdavě změřil. „Nechám vás samotný.“ Vstal a zamířil ke kapele.

„Georgi...!“ zavolala jsem za ním, ale on se ani neotočil. „Co se děje?“ zeptala jsem se Jamieho. Nijak jsem se nesnažila zamaskovat svoji rozladěnost.

„Musíme jít za ní,“ oznámil Jamie. Stál těsně vedle mě a měl tichý, naléhavý hlas.

„Za kým?“

„Za slečnou Keylandovou.“

„Proč?“

„Změnila na mě názor. Myslí si, že byla chyba, když jste mě nepředali policii. To teď jde udělat. Chce získat tu odměnu pro sebe.“

„Ne!“ Zavrtěla jsem hlavou. „Znám slečnu Keylandovou celej svůj život. Je to moje učitelka... a kamarádka. Tohle by nikdy neudělala.“

„Věř mi. Jde na policii. Musíme ji sledovat. Nemůžu jít sám. Nikdy jsem za hranicí nebyl.“

„Ale jak víš, že tě chce prozradit? To přece nemůžeš vědět.“

„Vím to, Holly. Čtu jí myšlenky.“

Pořád jsem tomu nemohla uvěřit. Jamie mi řekl o svých zvláštních schopnostech a já sama jsem s nimi měla přímou zkušenost. Ale opravdu by ta báječná slečna Keylandová neuposlechla rozhodnutí Rady a všechny nás ohrozila? Přemýšlela jsem o tom, co zrovna řekla – že jde navštívit nemocnou přítelkyni. Vzpomněla jsem si na turistické boty. „Tak jo,“ řekla jsem. „Zjistíme, kam jde.“

Ohlédla jsem se po Georgovi, ale ten už zmizel v davu. Co si pomyslí, až se sem vrátí a zjistí, že jsem pryč? Ale neměla jsem čas se tím zabírat. Jamie už opouštěl náves a s jistým odstupem kráčel za slečnou Keylandovou. Doběhla jsem ho a společně jsme ji sledovali skrz vesnici, kolem moderních domů – včetně toho našeho. Silnice šplhala do kopce a pak se prudce svažovala. V tu chvíli bílé čáry vybledly a vzápětí se začal drolit i samotný asfalt a ztrácet se v bahně a trávě. Konec vesnice vyznačoval žlutý autobus, který kdysi vozil pasažéry do okolních měst, ale teď tu ležel převrácený na bok, skleněná okna měl rozbitá a veškeré čalounění a součástky motoru

už dávno zmizely. Slečna Keylandová prošla kolem, aniž mu věnovala jediný pohled. Bodlo mě u srdce, když jsem ho spatřila. Tím autobusem jsem jela se svojí maminkou – ve skutečnosti mockrát –, a i když byl už mnoho let mimo provoz, okamžitě mi ji připomněl.

Skoro hned za autobusem začal les, což bylo dobře, protože přes otevřená pole bychom slečnu Keylandovou sledovat nemohli. Už jsem věděla, pokud jsem o tom předtím pochybovala, že Jamie má pravdu.

Pamatovala jsem si, že les byl velice krásné místo, na jaře plný zvonků, v létě stinný a voňavý a kupodivu příjemný i potom, co opadalo listí a přikryl ho sníh. A člověk by si myslel, že když bude celé ty roky ponechán osudu, změní se v divokou džungli, útočiště ptáků a jiných zvířat. Ale to se nestalo. Les byl temný a nepřátelský. Vlady se ujal plevel, bodláčí a trnité keře. Díky dlouhým hodinám stráveným na lovu jsem věděla, že jakékoli známky života jsou čím dál vzácnější, jako by všechny lišky, vysokou i králíky něco pohltilo. Dokonce i listí jako by změnilo barvu. Šlo o tak pomalý proces, že se dalo jen těžko odhadnout, kdy k tomu přesně došlo. Ale na podzim už listy nezlátly. Prostě umřely.

„Stůjte!“

Jakmile jsem ten výkřik uslyšela, popadla jsem Jamieho za ruku a zatáhla ho za tlustý kmen kaštanu. Dorazili jsme ke střežené hranici vesnice a před námi, asi šest stop nad zemí, se tyčila pozorovatelná z dřevěných trámů a plošin. Na boku měla žebřík, sahala až k vrcholům stromů a byla zelenohnědě natřená, aby splynula s okolím. Strážného, který ten rozkaz vykřikl, jsem dobře znala. Jmenoval se Tom Connor a byl jen o pár let starší než já. Ne že by to člověk poznal, když ho viděl, jak v khaki uniformě sahá po pušce, kterou měl zavěšenou přes hrudník.

Nás dva neviděl. Jeho pozornost upoutala slečna Keylandová. Ještě nedávno ho učila, a on teď na ni mířil nabitou zbraní.

„Zdravím, slečno Keylandová!“ zavolal, mnohem přátelštěji, když zjistil, kdo to je. „Co tady děláte?“

„Napadlo mě, že se podívám, jestli rostou houby,“ odpověděla slečna Keylandová. Další lež.

„Houby? Moc bych se divil, kdybyste nějaký našla. Ale jestli jo, nechte jich pár taky pro mě.“ Zvedl ruku. Všichni strážníci na pozorovatelnách měli hodinky. „Máte ještě asi hodinu a půl, než se setmí.“

„Díky, Tome. Do té doby budu zpátky.“

Tohle byla ošidná část našeho sledování. Nemohli jsme projít kolem věže nepozorovaně, a kdybychom to zkusili a Tom nás zahlédl, určitě by vyhlásil poplach... Přímo nad hlavou mu visel velký zvon. Museli jsme počkat, než slečna Keylandová odejde, ale zase ne moc dlouho, aby nám nezmizela z očí. Všechno záviselo na správném načasování, a tak jsem odhadla vhodný okamžik – jak jsem doufala –, postrčila Jamieho dopředu a ukázala se sama.

„To seš ty, Tome?“ zavolala jsem.

„Holly...?“

„Neviděls slečnu Keylandovou?“ zeptala jsem se tím nejnevinnějším tónem. „Poslal nás za ní reverend Johnstone. Máme ji vyřídít vzkaz.“

Musela jsem prostě doufat, že slečna Keylandová je natolik daleko, že mě neuslyší. Tom našťěstí mojí historce uvěřil. „Zrovna tudy prošla,“ odpověděl. Pak se otočil a zadíval se přes vrcholky stromů. „Tamhle je!“ Ukázal rukou. „Můžu na ni zavolat, jestli chcete.“

„Ne. My ji najdeme.“ Po těch slovech jsme se s Jamiem rozběhli za slečnou Keylandovou. Tom se usmál a zamával nám.

Les houstl a byl čím dál neprůchodnější. Připadalo mi, že listí a větve se propletly dohromady, jako by nás nechtěly pustit dál. Slyšeli jsme, jak se slečna Keylandová prodírá dopředu, a když jsem se ohlédla, uvědomila jsem si, že věž už není vidět. Asi deset minut jsme pokračovali v cestě. Tímhle směrem jsem se na lov nikdy nevydala – najednou jsem měla chuť otočit se na podpatku, vrátit se domů a na tohle všechno zapomenout. Copak není jedno, co slečna Keylandová udělá? Jestli má Jamie pravdu a ona jde skutečně na policii, bude prostě muset vesnici opustit. Stejně to plánoval. Ale co vlastně slečna Keylandová uprostřed téhle pustiny hledá? Proč si myslí, že tady něco objeví?

„Tamhle!“

Jamie to zahlédl první a oba jsme se přikrčili za keř s ostrými jehličkami místo listů. Ta věc stála na mýtině a dobře jsme ji viděli. A byla jasně červená, takže mezi hnědými a zelenými odstíny přímo zářila. Šlo o velkou, hranatou krabici, a dokonce i ty kolmé hrany působily uprostřed lesa nepatříčně. Okamžitě jsem poznala, co to je. Viděla jsem fotografie v knížkách.

Uprostřed mýtiny stála veřejná telefonní budka, ten typ, který

posléze vyměnili za moderní skleněný protějšek, a když lidé začali používat mobilní telefony, úplně ji zrušili. Co tady dělá? Kdysi by samozřejmě stála u silnice, ale tu pečlivě odstranili. Telefonní budka zde zůstala a působila zvláštně, jako návštěvník ze zapomenutého světa. Byla jsem v lese mockrát a ohromilo mě, že jsem ji nikdy neviděla, na druhou stranu, tudy jsem nikdy nešla. Odkud slečna Keylandová věděla, že ji tu najde? Je možné, aby pořád ještě fungovala?

Sledovali jsme, jak slečna Keylandová vchází dovnitř. Otevřela těžké dveře a zase je za sebou zavřela. Několik čtvercových tabulek skla bylo rozbitých, ale my byli příliš daleko, než abychom slyšeli, co řekne. Slečna Keylandová vytočila číslo a začala mluvit do sluchátka. Rozhovor netrval déle než pár minut. Pak zavěsila, vyklouzla ven a vydala se stejnou cestou zpátky. Prošla kolem nás tak blízko, až jsem byla přesvědčená, že nás uvidí. Ale zřejmě přemýšlela o tom, co právě udělala. Byla od nás pouhých pár centimetrů, ale nepodívala se dolů ani se nezastavila.

Počkali jsme, dokud jsme si nebyli jistí, že je pryč.

„Já to věděl,“ řekl Jamie. „Ohlásila jim, že jsem tady.“

„Komu?“

„Policii. Starým. To je fuk. Můžou to bejt ty stejný lidi.“

„Co teď?“ zeptala jsem se, i když jsem už znala odpověď.

„Přijdou si pro mě. Možná dneska večer, možná zejtra. Nemůžu ve vesnici zůstat.“ Podíval se na mě. Otřásl se mnou, když jsem viděla, jak je vyděšený. „Tebe potrestají, že ses mě ujala, Holly. Tebe, Ritu, Johna a George. Potrestají celou vesnici.“

„Nic špatnýho jsme neudělali.“

„Ty je neznáš.“ Jamie zavřel oči a najednou vypadal příšerně utahaně. Když je znovu otevřel, prohlásil: „Měl bych hned odejít.“

„To nemůžeš!“ vyhrkla jsem. „Zabloudíš v lese. Dokonce i ve dne je těžký najít cestu.“ Podívala jsem se na oblohu. Slunce už zapadalo. Proč musejí být dny tak krátké? Vrcholky stromů jako by se už nad námi zavíraly, a jestli se co nejdřív nevrátíme do vesnice, zůstaneme tu trčet.

„Nechci, abys měla kvůli mně potíže,“ řekl Jamie.

Znělo to tak smutně, že jsem se rozhodla. „Počkej tady,“ nařídila jsem mu.

„Kam jdeš?“

„Nevíme, jestli ten telefon funguje. A jestli jo, jak víme, že volala na policii? Ani si nejsem jistá, jestli ještě nějaká policie existuje.“

„Nechoď tam, Holly!“

Pozdě. Už jsem stála a mířila k telefonní budce. Cítila jsem, jak mi buší srdce. Byla to tak obyčejná věc... Nebo přinejmenším bývala. Ale současně na ní bylo něco zvláštního a děsivého – to tlusté, flekaté sklo, ten zářivě červený nátěr. Klidně to mohla být vesmírná loď, která tady přistála a teď tu na mě čeká, aby mě odnesla pryč.

Otevřela jsem dveře. Byly dokonce ještě těžší, než jsem si myslela. Podlahu tvořila betonová deska a na panelu nad skříňkou s úzkým otvorem na kreditní kartu, kousek plastu, který lidé kdysi používali místo peněz, visel černý telefon. Ze sluchátka vedl tlustý drát. Nechtěla jsem se ničeho z toho dotknout. Ani jsem si nedokázala vybavit, kdy jsem naposled telefonovala – pokud vůbec někdy. Jen jsem chtěla zjistit, jestli telefon funguje.

Opatrně jsem zvedla sluchátko. Bylo masivní a studené. Jeden konec pro ucho, druhý pro ústa. Zvedla jsem ho k uchu, ale nic se neozvalo. Co teď? Uviděla jsem tlačítka, označená od jedničky do devítky, a pod nimi jedno s nulou. Kdysi tu asi byl štítek s instrukcemi, ale někdo ho odstranil. Podívala jsem se přes sklo a spatřila Jamieho, jak mě nervózně pozoruje. Sklo ho zkreslilo a rozostřilo. Připadalo mi, jako by se vpíjel do lesa za svými zády.

Jaké číslo jsem chtěla vytočit? Sluchátko jsem stále tiskla k uchu. Samozřejmě... 999. Všichni ho znali. Ale než jsem stačila něco udělat, uslyšela jsem hlas... Ženský hlas, ani mladý, ani starý. Zněl skoro znuděně.

„Haló?“ Rozhostilo se ticho. „Kdo je tam?“

Nevěděla jsem, co říct. Už jsem litovala, že jsem Jamieho neposlechla a šla do budky. Chtěla jsem sluchátko položit a odejít, ale nedokázala jsem to udělat. Stála jsem tam jako přibitá, neschopná pohybu. Cítila jsem, jak se moje ruka snaží rozdrtit plastové sluchátko vedle mého ucha.

„Jsme na cestě,“ řekla žena. „Zanedlouho jsme u vás.“

Ale v tu chvíli jsem neslyšela jen hlas té ženy. Zaregistrovala jsem ještě něco jiného... Dech. Nebylo na něm nic lidského. Nejdřív jsem nedokázala rozeznat, jestli vychází z telefonu. Jako by byl pode mnou, hluboko pod zemí, rachot blížícího se zemětřesení. A pak,

vzápětí, byl kolem mě, v budce, a dusil mě. Snažila jsem se pustit sluchátko z ruky, jenže to nešlo.

Podívala jsem se ven, ale les zmizel. Jednoduše se ztratil. Všechno bylo bílé, a i když to nebylo možné, sněžilo. Jamie tam taky nebyl. Před sebou, asi o sto metrů dál, jsem uviděla jakýsi hrad vestavěný do hory a obklopený obrovskými hradbami a věžemi. Po obloze se řítily mraky a všechno bylo šedobílé.

„Kdo je tam?“ opakovala žena.

A pak znovu ten dech a jediné slovo – moje jméno: „Holly.“ Které vyslovil někdo v té hoře. Kdo se mi vysmíval. Tak mrazivý a krutý hlas jsem ještě nikdy neslyšela. Svírala jsem sluchátko tak pevně, až mě bolela ruka, a křečovitě si ho tiskla k uchu. Ale nedokázala jsem s tím nic udělat.

Nevím, co by se stalo pak, ale v tu chvíli se rozlétly dveře, Jamie mě popadl za ruku a vytáhl mě ven. Vykřikla jsem, pustila telefon a nechápavě sledovala, jak se houpe na konci šňůry. A potom jsem ležela na zemi, skoro jsem brečela a byla jsem vyděšená jako ještě nikdy v životě.

„Co se děje, Holly?“ vykřikl Jamie. „Co se stalo?“

„Nevím. Hrad. Něco...“ Zavrtěla jsem hlavou a snažila se ten obraz vytěsnit. „Ale přicházejí, Jamie. Řekla mi to. Jsou na cestě.“

Držel mě a čekal, až se vzpamatuju. Když jsem se konečně sebrala, pomohl mi vstát a společně jsme se vydali do vesnice.

Naposledy.

ŠEST

Utíkali jsme zpátky domů. Nevěděli jsme, co jiného dělat. Nejdřív mě napadlo vyvést Jamieho z vesnice a poslat ho... To je jedno kam, musel prostě odejít. Ale současně jsem věděla, že je pozdě a že to nemá smysl. Ten hlas v telefonu nebyl lidský. Žádný člověk na tomhle světě by nedokázal takhle mluvit. A vyslovil moje jméno, věděl, že jsem na druhém konci ještě předtím, než jsem řekla jediné slovo.

Staří.

Určitě to byli oni.

Když mi Jamie ten večer po rvačce s Georgem vyprávěl svůj příběh,